Domnělí trampové Kosmu to dokázali - CREST III se mohla vrátit do reálného času už koncem roku 2404. Rhodanova pouť časem skončila. Neskončil však zápas mezi Solárním impériem a Mistry ostrovů, kteří usilovali o to, srazit Pozemšťany na kolena.

Mistři ostrovů používali v tomto boji všech prostředků. Měna Solárního impéria, nejtvrdší a nejstabilnější v celé Galaxii, kterou všude rádi přijímali, náhle kolísala. Miliardy falešných bankovek zaplavily galaktický trh a ani nejmodernější přístroje nedokázaly odlišit pravé bankovky od falešných. To vyvolalo hospodářskou krizi nebývalého rozsahu a nedůvěru pozemských kolonií k metropoli. Tím byla zpochybněna i dosavadní práce Velkého administrátora Perryho Rhodana.

Mnozí však i nadále bezvýhradně Rhodanovi věřili a jen díky jejich vlivu mohl Rhodan stát v čele boje se záludnými Mistry ostrovů i v dalším kole tohoto nelítostného zápasu..

Nejdříve však bylo nutné zjistit jak a kdo způsobil tuto hospodářskou katastrofu. Gucky měl plán a brzy našel stopu.

Stopa vedla k hvězdě Jago.

1.

Hned druhý den po návratu ze zasloužené dovolené poručík Baldover převzal službu v budově vrchního velitelství. Baldover miloval Terranii, hlavní město Země, a měl rád i svou práci, i když spočívala hlavně v tom; že nosil důležité dokumenty z jednoho oddělení do druhého. Toho dne však byl mrzutý, protože byly právě Vánoce a sloužit se mu příliš nechtělo. Život Solárního impéria však pulzoval stále a ani v tento den nešlo vysadit. V budově bylo jen o něco méně lidí než bývá obvykle, ve většině kanceláří se svítilo.

„Zpráva pozitronického mozku Nathan," řekl plukovník a podal složku Baldoverovi. „Okamžitě ji doručte do šéfovy pracovny, poručíku."

„Šéf je na inspekční cestě, pane," připomněl poručík.

„Myslíte, že to nevím?" obořil se na Baldovera plukovník. „Doručíte složku do šéfovy pracovny, ostatní není vaše věc."

„Rozkaz, pane!" vyhrkl poručík, zasalutoval, udělal čelem vzad a vypochodoval.

„Hezké Vánoce!" křikl za ním plukovník.

„Nápodobně, pane," odpověděl Baldover a zavřel za sebou dveře. *Hezké vánoce, jen co je pravda!* vztekal se v duchu. Byly to jeho první Vánoce po svatbě a místo toho, aby je trávil se svou mladou ženou tak pochodoval po chodbách vrchního velitelství. Trochu ho utěšovalo, že nejinak se dařilo i mnoha vysokým důstojníkům. U Rhodanova stolu teď jistě sedí Reginald Bull a čeká na zprávu, kterou má doručit.

Jakmile si vzpomněl na Reginalda Bulla, okamžitě zrychlil. Zastavil se přede dveřmi se štítkem, který nesl Rhodanovo jméno, jen jméno, žádné tituly, zhluboka se nadechl a zaklepal.

Odpověď však nedostal. Baldover chvíli počkal a zaklepal znovu.

„Tak mi už konečně doručte ta akta, poručíku!" zaječel nějaký pronikavý hlas. Baldover na okamžik ztuhl úžasem, ale vzpamatoval se a vstoupil do velké, světlé místnosti. Byla v nejvyšším patře a z oken byla vidět takřka celá Terranie.

Za obrovským psacím stolem seděla drobná postavička. Šibalská očka si se zájmem prohlížela poručíka. Bytost za stolem byla patrně spokojena s neskrývaným úžasem s jakým na ni poručík zíral.

„Šťastné a veselé," zapištěl Gucky, když se pokochal Baldoverovými rozpaky. „Položte ten krám na stůl. Je zpráva úplná?"

„Veselé Vánoce," vykoktal poručík. „Já... já nevím, pane. Právě jsme ji dostali z Měsíce."

„Podívám se na to," prohlásil důležitě myšob. „To jsou mi ale pěkné svátky! Šéf se trajdá po Galaxii a já abych tu spravoval hvězdnou říši. Můžete jít, poručíku. A pozdravujte ode mě svou blonďatou paní."

To už zmátlo poručíka docela. Jakž takž zasalutoval a šel ke dveřím, které se před ním otevřely, aniž by se jich vůbec dotkl. Než však překročil práh, dveře se zavřely a bolestivě ho zasáhly do zadní části těla. To už Baldovera nevzrušilo. Věděl, že Gucky je nejen telepat, teleportér, ale i telekinet. Avšak to, že i tak důležitá osoba jako Gucky musí v tento den sloužit, poručíka docela smířilo s jeho situací.

Gucky se tou dobou zabral do studia obdržené zprávy. Zpráva komentovala dosavadní průběh boje s novou diverzí Mistrů ostrovů. Díky duplikátorům hmoty se jim podařilo vyrobit obrovské množství falešných bankovek a přivodit měnovou a hospodářskou krizi. Podmořská základna této akce byla objevena a zničena, trvalo však nebezpečí, že některé vlivné osobnosti z pozemské administrativy byly Mistry nahrazeny jejich dvojníky, duplikanty.

Pozemšťané již úspěšně odrazili mnoho útoků z Kosmu a efektivně zabránili pokusům o záludné pronikání agentů Mistrů ostrovů do Galaxie, nyní však šlo o peníze a to bylo mimořádně nebezpečné. Na Zemi se již konaly demonstrace proti hrozivé inflaci a Rhodan musel čelit největší vnitropolitické krizi za celé období své vlády. Veškeré síly byly sice nasazeny na vypátrání duplikantů, ale dosud bezvýsledně.

Peníze, soukromé vlastnictví a osobní svoboda byly pro Pozemšťany Nového věku posvátné. Kdokoliv by na ně sáhl, mohl na to doplatit životem. Protože však praví viníci nebyli stále dopadeni, byl právě Rhodan obviňován z krize - ani ne tak na Zemi, jako na koloniálních planetách. Nebylo proto divu, že Rhodan podnikl cestu po pozemských koloniích, aby obyvatelstvo uklidnil. Jeho autorita byla stále ještě dost vysoká, aby to dokázal.

Jeho nejvěrnějšími spojenci byly posádky pozemského loďstva, které při něm věrně stály i v kritických situacích. I za této nečekané situace mu pomohly ztlumit výbuchy nespokojenosti a přesvědčit obyvatelstvo, že krize bude vyřešena.

V záplavě tisíců důležitých a znepokojivých zpráv se na Rhodanův stůl dostalo i hlášení o drobné a na první pohled bezvýznamné příhodě: jedna z hlídkových lodí zadržela loď galaktických podloudníků. V nákladovém prostoru lodi byly objeveny podivné přístroje neznámého určení, které loď měla dopravit na planetu Jago III.

Rhodan měl na starosti důležitější věci a nechal hlášení bez povšimnutí, ale Guckyho zaujalo a vyžádal si dovolení věc prošetřit. Rhodan svolil, dále se však o celou záležitost nestaral. Byl to však důvod, proč právě Gucky seděl v Rhodanově nepřítomnosti za jeho stolem a nyní pročítal zprávu, kterou si sám vyžádal.

Nathan, největší pozitronický mozek, se činil. Guckyho nejdříve zaujala grafická příloha. Byly v ní přesně v potřebném zvětšení zobrazeny jednotlivé díly přístrojů, dopravovaných podloudníky. Gucky si byl záhy jistý, že pro něj záhadu nepředstavují. Setkal se s nimi už při prvním průniku do Andromedy, kdy se mohl, ač nerad, seznámit s duplikátory Mistrů ostrovů. Tyto součásti patřily do duplikátorů, o tom nebylo pochyb. Bolestné vzpomínky na chvíle, kdy sám byl připravován k duplikaci, byly příliš živé než aby se mohl mýlit.

Jak však mohli handlíři kosmického věku přijít k součástkám přístroje, který byl a zůstával největším tajemstvím Mistrů ostrovů?

Gucky začal důkladně studovat celý text. Nejvíce ho zajímaly závěry, ke kterým Nathan dospěl po detailním shrnutí všech známých faktů.

Kapitán hlídkového křižníku důkladně vyslechl kapitána plavidla podloudníků s použitím všech přípustných prostředků, mnoho se však nedověděl. Nejdůležitější bylo zjištění, že náklad byl určen pro Jago III.

Planeta Jago III byla od Země vzdálena pět set světelných let a byla zajímavá jen tím, že tam byl otevřený kosmodrom souhvězdí Plejády, souhvězdí o průměru patnáct tisíc světelných let s šestnácti sty slunci. Kolem mnoha z nich kroužily planety. Celé souhvězdí zatím zůstávalo rozvojovou oblastí, nebyla tu žádná pozemská základna, jen na některých planetách započaly svou práci přípravná kolonizační komanda. Většinu planet však teprve zkoumaly průzkumné týmy.

Nathan zvlášť zdůrazňoval, že na Jagu III se už trvale usídlilo osm tisíc pozemských kolonistů. Také Guckymu bylo jasné, že taková planeta byla mimořádně vhodná pro vybudování tajné základny Mistrů ostrovů. Významné bylo i to, že transmitery tefrodské konstrukce mohly snadno překonat vzdálenost pěti set světelných let, která dělila Jago III od Země.

Na transmiter Gucky narazil o několik řádek dál. V hlášení, které přišlo z energetické stanice LUNA-ORB III stálo, že zaměřovače na této stanici zachytily 5D impuls, který mohl pocházet pouze z obrovského transmiteru hmoty. Byl to první impuls svého druhu, který byl v tomto prostoru zachycen. Impuls přicházel ze směru Plejád.

„Zase Plejády!“ zamumlal Gucky a zbytek zprávy, který pojednával o poměrech na planetě Jago III, už jen rychle přelétl očima. „Takový klidný, bezvýznamný svět, kde žije jen pár Pozemšťanů,“ pokračoval v samomluvě. „A vida, najednou je z něj ohnisko nebezpečí. Budu se na to muset podívat. Perry se má vrátit za tři dny a buď mi dá loď, nebo něco podniknu na vlastní pěst.“

Myšob procházel zprávu znovu a znovu, po několika hodinách však ztratil trpělivost. Podle jeho názoru zjištěná fakta poskytovala dostatečný základ k široce založenému vyšetřování, na druhé straně však by bylo možná lepší vše i nadále držet v tajnosti, aby pravý strůjce celé krize nebyl varován a nevzal do zaječích. Bude lepší, když Mistři ostrovů budou myslet, že Pozemšťané jsou neschopní.

„Hlavně by měli podceňovat mě,“ řekl Gucky a seskočil ze židle a spolu s ním spadl i balík novin na kterém seděl, aby vůbec dosáhl k desce stolu. „Jakmile mě budou podceňovat, jsou předem ztráceni.“

Potom uložil zprávu do Rhodanova sejfu a podíval se na hodinky. Chýlilo se už k večeru. Mohl odejít, ale Iltu s malým byla na Marsu a Gucky se cítil nesvůj: Potom si vzpomněl na někoho, kdo se asi cítí podobně. Soustředil se v myšlenkách na přítelův byt a teleportoval se.

✧ ➤ ✧

Allan D. Mercant byl díky buněčnému aktivátoru nesmrtelný - a cítil strašnou osamělost. Pokud by se zamiloval a oženil, žena po jeho boku by zestárla, kdež to on by se neměnil. Za tisíc let bude vypadat stejně jako dnes a jako vypadal před čtyřmi sty lety. Když teď seděl sám u krbu, jehož plameny slabě osvětlovaly prostornou místnost, chtě nechtě musel přemýšlet o problémech, které nesmrtelnost přináší.

Vedle krbu stála jedlička, ale bez vánočních ozdob. Krb i stromek působily jako anachronismus v Terranii, středisku nejmodernější techniky, hlavním městě říše více než tisíce sluncí.

Mercant se ani nepohnul, když se vedle něho z ničeho zhmotnila malá postavička. Působil dojmem, že Guckyho slyšel přicházet. Myšob se posadil do druhého křesla u krbu a prohlásil: „Jsem také sám. Neruším?“

„Ty nikdy nerušíš, Gucky. Proč nejsi s Iltu?“

„Má dost starostí s malým a já zase se sebou samým.“

„Také vysvětlení,“ prohodil s úsměvem Mercant. „Jak se tvůj syn bude jmenovat?“

„Ještě nevím, musí mít zvláštní, jedinečné jméno, teď však nemám na vymýšlení čas, mám docela jiné starosti,“ řekl Gucky.

„Já vím,“ Mercant si povzdechl. „Podloudníci a Jago III. Myslíš si, že na tom opravdu něco je? Ten handlíř měl na palubě díly duplikátoru, dobrá, co to však dokazuje?“

„Při nejmenším to, že ve hře mají prsty Mistři ostrovů, nebo aspoň Tefrodi. Dokazuje to, že se roztahují v naší Galaxii. Přímého útoku se neodvažují, ale když vyměňují naše lidi a množí naše peníze, proč by nezačali rozmnožovat také něco jiného? Třeba bakterie.“

Mercant zamyšleně přihodil poleno do krbu a opět se pohodlně usadil do křesla.

„Byla by to katastrofa. Všechny škodlivé bakterie jsme prakticky vymýtili a kdyby se tu náhle a ve velkém množství objevily, lidé by umírali jako mouchy, vždyť už nemáme žádné přirozené protilátky. Co chceš, Gucky, nahnat mi strach?“

„Jen mě to tak napadlo, Allane. Děsí mě to stejně jako tebe. Kdy se má vrátit Perry?“

„Rhodan? Proč?“ zeptal se překvapeně Mercant. „Myslím, že pozítří.“

„Potřebuji loď. Chci se podívat na Jago III. Znáš tu planetu?“

„Je to prakticky nedotčený pravěký svět. Těch pár tisíc lidí, kteří se tam usadili, na techniku a civilizaci moc nedají. Chtějí si budovat novou vlast vlastníma rukama jak bývalo zvykem kdysi dávno. Pro takové lidi je to pravý ráj. Pralesy, hory, stepi, močály a moře, spousta zvěře a řeky hemžící se rybami.“

„Jak je to vlastně s těmi kolonisty, udržují vůbec spojení se Zemí?“

Mercant přikývl. „V takových případech uzavíráme s koloniemi smlouvu, podle níž poskytujeme kolonistům v prvních letech pomoc. Dopravujeme jim osivo, zemědělské stroje, zbraně, v případě nutnosti i potraviny, oblečení a podobně. Pokud jsem informován, nejsou však bohužel tyto smlouvy v posledních měsících důsledně plněny.“

„Opravdu? A co v případě Jago III?“

„Platí to i pro Jago III. Hospodářská krize se projevuje zvlášť tíživě právě ve vztazích s koloniemi, v otázkách zásobování. Už čtyři týdny tam neodletěla žádná loď. Osadníky to zatím nijak neohrožuje, ale určitě je to musí znepokojovat.“

Gucky se v křesle zavrtěl. „Kde se skladuje materiál pro Jago III. Nebo se dodávka ani nepřipravuje?“

„Všechno je připraveno k odeslání, ale zatím to zůstává ve skladišti VII na severním kosmodromu. O to jsem se postaral. O co ti jde, maličký?“ zeptal se Mercant, ale odpověď už znal a věděl, že se nebude moci vyhnout rozhodnutí.

„Od teď by ses na mě měl dívat jinýma očima,“ oznámil mu hrdě myšob. „Už nejsem jen Gucky, myšob a důstojník pro zvláštní úkoly, ale tajný agent Gucky.“

Mercant měl co dělat, aby se nerozesmál. „Tajný agent? Můžeš mi sdělit, jak si svou akci představuješ? Cosi mi už naznačil Rhodan, ale jednali jsme o něčem jiném a tak...“

„O výsledku války často rozhodují zdánlivě podružné věci - a my jsme ve válce. Potřebuji tvou podporu, Allane.“

„Můžeš všechno připravit, ale konečné rozhodnutí je stejně na Rhodanovi. Za dva dny se vrátí, možná dřív. Pokus se zatím shromáždit víc důkazů pro své podezření. Pokud ti Rhodan poskytne loď, všechno ostatní ti dám já. Souhlasíš?“

„A uvolníš i Wuria Sengua a André Noira?“

„Jak jsi přišel zrovna na ty dva?“

„Mají dovolenou a tak je nikdo nebude postrádat, Allane.“

„Pravda., Promluvíme si o tom, až padne rozhodnutí. Obávám se, že uvítání na Jagu III nemusí být právě přátelské.“

„Kvůli zpoždění dodávek? To nech na nás, Allane, na mě si nepřijdou, na ty druhé dva také ne, a doufám, že se postaráš o to, abych měl pořádnou posádku.“

Skrývat něco před Guckym bylo opravdu těžké, protože byl telepat a ustavovat psychický blok Mercant nechtěl, raději vše řekl na rovinu. „Víš dobře, že jsem na Jago III už také myslel, jinak bys tu nebyl. Možná jsi však nevypátral, že už jsem ti připravil vynikající posádku. Čeká už jen na rozkaz a jak tě znám, ty ho z Rhodana nakonec vymámíš.“

Gucky byl spokojený. „Veselé Vánoce, Allane. Málem jsem na to zapomněl“, řekl, uvolnil se a zavřel oči. Za chvíli tiché chrápání dosvědčilo, že usnul. Myšob slavil Vánoce po svém.

✧ ✦ ✧

Rhodan se vrátil do Terranie na pouhé dvě hodiny. Potom odlétal do vzdálené soustavy, kde kolonisté vyhrožovali povstáním pokud nebude zastavena závratná inflace. Gucky tudíž neměl mnoho času na přesvědčování.

Rhodan vypadal unaveně. Byl viditelně přetažený, tváře měl vpadlé a na Guckyho příchod reagoval mdle. „Ty?“

„Jistě jsi se domyslel, proč jsem tady. Ta zadržená loď mi dělá starosti a chci tě požádat. . .“

„Mám hlavu nabitou k prasknutí, maličký,“ přerušil ho Rhodan. „Pokud tu věc považuješ za důležitou, rozjeď vyšetřování, nebudu ti v tom bránit, obraťse na Mercanta.“

„Mercant ale chce plnou moc.“

„K čemu? Chceš loď?“

„Ano, všechno ostatní už je zařízené. `

„Žádná loď není k dispozici.“

„Nechci také žádnou loď pro sebe, Perry. Dodávky pro kolonii na Jagu III už čtyři týdny čekají marně ve skladišti a loďstvo s tím nic nedělá...“

„Je přetížené. Bojujeme s inflací zvýšenými dodávkami zboží. Osadníci se musí postavit na vlastní nohy, mají k tomu vše potřebné. Je mi líto, Gucky, loď k dispozici nemám.“

Během rozmluvy do místnosti vstoupila Rhodanova manželka, Mory Abroová-Rhodanová, ale dosud nezasáhla. Až teď položila manželovi ruku na rameno a řekla: „Vím dobře, jak je na tom říše, ale zapomínáš, že také já mám nějaké lodě. Všechno není podřízeno tvému velení. Máš něco proti tomu, abych Guckymu poskytla jednu z plophoských lodí?“

„To bys udělala?“ zeptal se překvapeně Rhodan.

„Samozřejmě,“ řekla Mory a obrátila se na Guckyho. ,;Dám ti k dispozici kulovitou nákladní loď. Kapitán se jmenuje Kays Rasath. Loď čeká na náklad. Jestli chceš, můžeš naložit zásoby pro Jago III a letět s ní. Co se stane potom se mě už ovšem netýká.“

Gucky byl dojatý, ale.usoudil, že tajný agent podobné city neznává nebo při nejmenším je nedává najevo. Proto jen lhostejně přikývl a suše poděkoval, neodolal však a přece jen dodal: „Budu si to pamatovat, můžeš se na mě obrátit kdykoliv ti budu moci být v něčem užitečný. Potřebuji zvláštní rozkaz?“

„Ne, Rasatha informuji sama.“

„Možná děláš chybu, Mory, ale možná, že to bylo to nejlepší rozhodnutí,“ řekl Rhodan manželce, když se Gucky rozplynul ve vzduchu.

„To se vždycky pozná teprve až je po všem,“ řekla Mory a jemně mu odhodila pramen vlasů z čela.

✧ ✦ ✧

Mercanta Guckyho úspěch nepřekvapil. „Počítal jsem s tím, ale nemyslel jsem, že loď dostaneš od Mory. Tak je to dokonce lepší, protože v téhle chvíli kdekdo vidí Plophosany raději než nás. Sengua a Noira jsem již informoval, schůzku si domluvíte. Heintioffa a své lidi jsem už poslal na kosmodrom. O naložení lodi se už postaráš? Dobrá. Kdy chceš startovat?“

„Jak jen to bude možné.“

„Správně. Povolení ke startu jsem už připravil. Tak mnoho štěstí.“

Plophoská nákladní loď měla v průměru sto padesát metrů. Kapitán Rasath byl vysoký, štíhlý muž a zřejmě patřil k elitě svého národa. I jeho předci byli kapitány obchodních lodí a on se odmalička v kosmu cítil jako doma. I jeho však zaskočilo, když se Gucky před ním náhle zhmotnil zdánlivě z ničeho. Vzápětí se pak objevil nadporučík Merl Heinhoff se svými deseti muži, vybranými rozvědčíky, a žádal po něm kabiny pro sebe a své lidi. Netrvalo ani minutu a na ploše se objevila vozidla s nákladem pro Jago III a nákladní prostory se začaly plnit s překvapující rychlostí. K dovršení všeho vedle plophoského ALDABONU ještě přistály dvě létající obrněná obojživelná vozidla, která měla loď také naložit. Naštěstí zásoby pro Jago III zdaleka nezaplnily úložní prostory a tak tento dárek od Mercanta byl v lodi umístěn bez obtíží.

Gucky byl ve svém živlu. Zdálo se, že je na několika místech najednou. Dohlížel na nakládání, kontroloval zabezpečení nákladu, seznamoval se s plophoským mužstvem. Velice rychle se přesvědčil, že se na ně může plně spolehnout. Proto je informoval o skutečném cíli cesty.

Odborníci zatím montovali do lodi zvláštní zaměřovací zařízení, která na obchodních lodích instalována nebyla. Dokázala detekovat větší koncentraci kovu i hluboko pod povrchem planety. Gucky ovšem nemusel spoléhat jen na přístroje. Tohle dokázal i „špeh“ Wuriu Sengu. Byl mutant a hmota pro jeho vidění nebyla překážkou. Viděl skrz ni.

André Noir byl hypnotizér. Nebylo pro něj obtížné vnutit jiným bytostem svou vůli. Zejména při výslechu zajatců dosahoval zcela mimořádných úspěchů tím, že je donutil prozradit i ta nejskrytější tajemství, aniž by o tom vůbec věděli.

Oba mutanti a Gucky se museli spokojit se společnou kabinou. Nevadilo jim to.

O půlnoci byl ALDABON připraven ke startu. Ruch utichl; nakládací mechanismy zmizely a loď stála osaměle na startovací ploše v jasném světle reflektorů. Kapitán Rasath se spojil s řídicí věží a dostal povolení ke startu.

Motory zaburácely a nákladní loď vystřelila k černočerné obloze. Světla mohutných reflektorů kosmodromu okamžitě splynula v jediný světlý bod, který vzápětí také zmizel z obrazovky. ALDABON zamířil ke svému cíli.

2.

Jago bylo velké rudé slunce, kolem kterého kroužily tři planety. Jago III byla planeta nejvíce vzdálená od slunce. Jen na ní bylo klima přijatelné pro lidi. Také přitažlivost se jen nepatrně lišila od zemské přitažlivosti. Složení ovzduší nebránilo dýchání bez přístrojů, to vše předurčovalo planetu k osídlení.

Osm tisíc osadníků žilo v primitivních montovaných domcích v předhůří, protože průměrná teplota v rovině, čtyřiatřicet stupňů Celsia, a blízkost močálů; tam znepříjemňovaly život. Celou obec spravoval nadporučík Joal Kusenbrin. Nikdo mu neoponoval, ačkoliv kolonie měla i demokraticky zvolené zastupitelstvo, které řešilo četné drobné problémy kolonistů, kteří se tu usadili teprve před čtyřmi lety.

Díky dodávkám ze Země byli osadníci schopni za tu dobu obdělat poměrně rozsáhlé plochy půdy. Hned za primitivní přistávací plochou a provizorní budovou hyperrádiové stanice začínala pole. Tu a tam se mezi poli objevovaly skupinky domků, obklopené stromy a zahradami. Z hlediska základních potravin byla kolonie soběstačná.

Berl Kuttner mohl být také soběstačný, kdyby se trochu víc staral o své hospodářství. Kuttner však byl především lovec a badatel. Farma mu byla jen záminkou, aby mohl zkoumat na vlastní pěst neznámou planetu. Jen proto se dobrovolně přihlásil jako osadník na Jago III.

Doris, jeho mladá žena, zůstávala většinou sama a sama také pečovala o pole a kontrolovala práci robotů a automatických strojů. Byla pilná, ale sama přece jen na všechno nestačila, Berla však milovala a tak si zvykla na jeho věčné potulky a svůj nezáviděníhodný život.

Dalo by se říci, že Berl byl přehnaně romantický. Místo toho, aby ke svým výzkumným výpravám používal kluzák, který měl k dispozici, raději se trmácel v pradávnem džípu, místo paprskometu užíval k lovu ještě starší winchestrovku. Chtěl prostě žít jako kolonisté před pěti sty lety. Jago III mu k tomu poskytovala jedinečné možnosti.

Celé dny projížděl stepí ve svém džípu. Mnoho toho s sebou neměl a ani nepotřeboval. Noci byly teplé po celý rok, takže nepotřeboval ani přikrývku. Celý zavazadlový prostor proto vždy zaplnil kanystry s benzínem. Jediným přepychem v jeho autě byla malá vysílačka, kterou se každý večer spojil s Doris, vyptal se ji na postup prací a ubezpečil ji, že jemu se vede výborně a cítí se šťastný.

„To je skutečná svoboda, Doris. Z čeho sestává náš život na Zemi? Jsme obklopeni technikou, automaty a sami se začínáme podobat strojům. Já však chci být člověkem, Doris, sám se starat o sebe. Jsem rád, že mi rozumíš," ujišťoval ji.

„Samozřejmě, že ti rozumím," řekla Doris a povzdechla si.

„Stalo se něco?" zeptal se znepokojeně Berl.

„Ale ne, jen se někdy cítím hodně osamělá, Berle. Roboti tě nemohou nahradit."

„Co kdybys navštívila Körnerovy?" navrhl rozpačitě Berl.

„Byla jsem u nich včera večer. Ona je moc milá, ale s ním to není k vydržení. Pořád jen probírá všechny klepy."

„A je něco opravdu nového?"

„Nic moc. Kusenbrin se rozčiluje, že dodávky ze Země stále ještě nedorazily a při tom nám to může být v podstatě jedno."

„Ne tak docela. Objednal jsem si náboje, už mi jich zbývá nejvýš stovka."

„Můžeš být rád, že ti je vůbec dodávají. Kdo dneska používá takové zbraně?"

„Věřím, že mnoho pořádných chlapů dává pušce přednost před paprskometem."

„Jistě je hodně lidí, kteří se snaží vrátit do starých dobrých časů, já to však považuji za sebeklam."

„No dobrá," povzdechl si Kuttner: „Teď si něco ukuchtím, s konzervami musím šetřit a ostatně mi ani nechutnají. Ale přece jen ještě něco: objevil jsem tu rostlinu, která stále kvete a zároveň stále dává plody. Myslím, že by se vyplatilo vyšlechtit ji. Plody jsou šťavnaté a chutné. Budu o tom informovat Kusenbrina, jakmile se vrátím. Přivezu plody i sazenice."

„Výborně," zvolala radostně Doris. „Vrátíš se brzy, viď?"

„Vždyť jsem sotva vyrazil," zavrčel Berl a přerušil spojení. Rozdělal oheň, stáhl ulovené zvíře a opékal ho. Setmělo se, ale obloha byla poseta hvězdami. Tábořil u říčky, která pramenila v blízkých horách. Voda byla křišťálově čistá, ale ne ledová, jak bývá na Zemi. Za světla si Berl všiml, že se rybami jen hemží. Něco takového na Zemi už dávno nebylo. Byl to skutečný ráj, ale Berl si byl jistý, že dlouho by náporu člověka neodolal.

Rozhlasová stanice z Jagolaru, jediné větší osady na planetě, vysílala taneční hudbu. Berl raději rádio vypnul, dával přednost tichu rušenému pouze zurčením vody. Potom k němu odněkud z dálky dolehl křik opice zubaté,

jediného lidoopa na Jagu III, ale naprosto neinteligentního. Ačkoliv si, Berl při svých lovech nevybíral a ani nemohl a ochutnal již mnoho zvířat, opice přece jen šetřil. Jednou ho opice napadla a on ji musel za střelit, její maso však neochutnal.

Nad horským hřebenem svítila nějaká mimořádně zářivá hvězda. Berl se v astronomii příliš nevyznal, ale i kdyby si pamatoval, co se na Zemi učil, tady by mu to stejně nebylo nic platné. Zářivá hvězda se však pohybovala rychle, příliš rychle na nebeské těleso. To poznal i jako laik. Klesala a náhle zmizela.

Berl o tom chvíli přemýšlel, ale nakonec jen pokrčil rameny. Takové jevy tu už pozorovali také jiní před ním, ale ni kdo je nebral vážně.

Na Jagu III bylo dost kluzáků i malé kosmické lodě, ale ty se nepoužívaly. Byly umístěny v podzemních hangárech jen pro případ krajní nouze. Kluzáky se samozřejmě používaly často, zvláště nad poručík Kusenbrin s nimi navštěvoval roztroušené farmy, ale nikdy nelétal v noci.

„Vypadalo to na loď," mumlal si Berl.

„Ale tady přece žádné cizí lodě nejsou. Nebo ano?"

Ta myšlenka ho zaujala. Kdyby to skutečně byla cizí loď, jistě by podnikla ně jaká opatření, aby nebyla zaměřena nebo zpozorována. Nebo snad cizinci věděli, že kolonie na planetě je teprve v počátcích, že kosmické nákladní lodě, které sem zavítají jen zřídka, přistávají samostatně, bez navádění, a hypervysílačka, která jediná udržuje spojení se Zemí, je instalována jen provizorně? Berl se ještě dlouho díval k horám, ale nic zvláštního už neviděl.

Neklid Berla donutil nastartovat džíp ještě před východem slunce. Pušku měl položenou na sedadle vedle sebe. Zkušenost ho poučila, že musí být opatrný. Na Jagu III bylo dost šelem, které byly nebezpečné i pro člověka.

„Bylo to dobré tábořiště," řekl si. Za dlouhých osamělých cest si zvykl mluvit nahlas. „Uvidíme, hochu. Při nejmenším bude v horách příjemněji než v nížině, tady je pěkně dusno."

Berl rád přeháněl. Rozhodné nejel do hor kvůli čerstvému vzduchu. Džíp snadno zdolával stále prudší stoupání. Měl dobré nové gumy a ještě rezervu, to Berlovi nedělalo starosti. Ostatně mohl kdykoliv vysílačkou požádat ústřednu v Jagolaru o pomoc.

Tráva byla stále řidší a stále častěji se objevovaly kamenité úseky bez porostu. Berlovi nešla z hlavy zvláštní hvězda, kterou viděl večer.

„Divná věc," mumlal si a pozoroval horský hřeben před sebou. „Že by si tam někdo postavil víkendovou chatu? Nesmysl, o tom bych věděl. Ostatně v celé kolonii není žádný takový blázen, jako já. Lidská noha do těch hor ještě nevstoupila."

Při této samomluvě Berlovi lépe ubíhal čas. Zastavil až v poledne. Ukryl vůz před žhavými slunečními paprsky ve stínu stromu se širokou korunou, vypnul motor, vzal pušku a vystoupil. Byl odsud výborný výhled do roviny a Berl měl dojem, že v dálce rozeznává dokonce Jagolar, nebyl si však úplně jistý, protože opar zkresloval obrysy vzdálených předmětů.

Berl se otočil k horám. Dál už džípem nemohl a myšlenka, že by pokračoval pěšky, se mu nezamlouvala. Rozhodl se pro kompromis. Bude pokračovat ještě kousek, kam až se dostane autem.

Najednou na jednom z vrcholků spatřil záblesk, jako by se sluneční paprsky odrazily od lesklého kovu. Berl si protřel oči a opět se na ten vrcholek podíval. Neviděl však nic zvláštního. Musel se mýlit, ošálil ho zrak.

„Jako s tou tajemnou hvězdou," poznamenal. „Malá procházka před jídlem mi neuškodí."

Než však vyrazil, vzal si ještě z džípu dalekohled. Za chvíli zjistil, že se autem může dostat mnohem dál než si myslel, protože narazil na vyschlé řečiště, které představovalo sjízdnou cestu. Cestou zpátky k autu ještě zastřelil ptáka, který se podobal pozemské koroptvi. Také si na něm zanedlouho pochutnal, vydatný oběd zapil kávou a pokračoval ve své průzkumné cestě.

Do večera se dostal až k místu, kde i řečiště přestávalo být sjízdné. Dál se zvedalo po stupních, které kdysi zřejmě tvořily kaskádu vodopádů. S těžkým srdcem se rozhodl pokračovat po svých. Nejdříve se však navečeřel a spojil jako obvykle s Doris.

„Podniknu horskou túru, už se moc těším. Jak to jde na farmě?"

„Všechno v pořádku, nedělej si starosti. Konečně přistála loď se zásobami ze Země, ale není to pozemská loď, slyšela jsem, že je z Plophosu."

„To je ta planeta, odkud si Rhodan přivedl manželku. Zřejmě mu pomáhá, když to teď má nahnuté. Je to od ní hezké."

„Naši lidi se ale moc hezky nechovali. Posádku málem lynčovali, ačkoliv ta určitě za zdržení nemohla. Teď už se ale všichni uklidnili, naštěstí. Kusenbrin musel tvrdě zasáhnout a pár výtržníků dokonce zavřít."

„Dobře udělal. Škoda, že teď mám důležitější věci na starosti. Představ si, že jsem včera viděl přistávat nějakou loď v horách. Třeba mě šálil zrak, ale chci se přesvědčit. Třeba tam opravdu přistáli cizinci."

„Buď opatrný, Berle. Člověk nikdy nemůže vědět, co ho čeká na neprozkoumané planetě. Měl bys to přenechat průzkumné službě."

„Víš přece, že ta nehne ani prstem. Pamatuješ, jak to dopadlo, když jsem ji ohlásil objev nového druhu ještěrů?"

„Ještěři je nezajímají, to je pravda, ale cizí loď by je určitě zajímala."

„Nemám důkazy a tak by nad tím mávli rukou. Proto hned ráno vyrazím dál po svých. Musím se dostat až na jeden vrchol. Jestliže tam nějaká loď skutečně přistála, určitě tam najdu nějaké stopy. Potom celou věc ohlásím. Bohužel však s sebou nemohu táhnout vysílačku, je příliš těžká, už puška mi bude dost překážet.“

„Zítra se tedy neozveš?“

„Určitě ne. Je to dost daleko a dřív než pozítří se k autu nevrátím. Možná mě neuslyšíš ani pozítří, tak si nedělej starosti. Ale kdybych se neozval ani třetí den, tak to ohlas Kusenbrinovi.“

„Samozřejmě, ale prosím tě, buď opatrný a nehraj si na hrdinu.“

„Nemusíš mít strach, já žádný hrdina nejsem a nechci se jim stát,“ řekl Berl vesele, vzpomněl si, jak utíkal před tlupou opic. Ještě chvíli si tak povídali o všem možném, jak už to bývá, potom Berl přerušil spojení. Tentokrát si rozdělal oheň velice opatrně, aby ho odnikud nebylo vidět. Měl vtíravý pocit, že s tímhle pohořím není něco v pořádku.

✧ ✦ ✧

Výstup byl stále obtížnější. Stupně ve vyschlém řečišti byly stále sráznější a Berl raději použil stezku, kdysi prošlapanou divokou zvěří. Ani ta ho však daleko nedovedla. Brzy musel začít šplhat po skalách. Puška a baťoh s konzervami mu stále překážely. K polednímu ho začalo zmáhat vedro i v této výšce. Naštěstí i zde rostly stromy, byť zakrslé. Mohl si na chvíli lehnout do jejich stínu. Byl unavený a na jídlo neměl ani pomyšlení.

Když si trochu odpočal, pokračoval v cestě. Pravý horolezecký výstup ho teprve čekal, před ním se zvedala skalní stěna. Výstup však byl nakonec snadnější než čekal. Bylo tu dost výstupků a výklenků, kterých se mohl zachytit. Přesto na vrchol dorazil až když se začínalo stmívat.

Byl odsud nádherný výhled, ale snad nejvíce ho potěšilo, že nezahlédl svůj džíp. Byl to důkaz, že ho zamaskoval skutečně dobře. Potom se začal rozhlížet po plošině, na kterou se dostal. Byla dost rozsáhlá a nepřehledná, s četnými skalními hroty a trhlinami. Protože se rychle stmívalo, rozhodl se, že průzkum nechá až na ráno. Bylo to nutné již proto, že svou baterku zapomněl v autě. Měl co dělat, aby ve tmě našel vhodné místo, kam se uložit.

Naštěstí kameny, rozpálené přes den sluncem, ho budou zahřívat po celou noc: Konečně si našel vhodné chráněné místečko, posadil se a vytáhl konzervu. Neměl je rád, ale hlad je nejlepší kuchař a teď měl hlad jako vlk.

Usnul také okamžitě, ale po několika hodinách ho probudil nějaký šramot. Zůstal tiše ležet a marně se snažil něco ve tmě rozeznat. Bylo to o to obtížnější, že nedokázal ani určit, odkud zvuk přichází, ani co ho způsobuje. Nejvíce mu to připomínalo tření kovu o kov. Připadalo mu to však nesmyslné, protože tady nahoře bylo jen kamení. Pro jistotu se chopil zbraně, ale hned ji zase odložil. Co by mu byla platná puška, když stejně nic neviděl?

Zvuk neustával. Pomalu se tedy zvedl a obešel balvan, který ho chránil před větrem i nežádoucími pohledy, kdyby se tu přece jen někdo objevil. Okamžitě však couvl zpět do svého úkrytu. Plošina byla osvětlena mnohem silnějším zdrojem než bylo mihotavé světlo vzdálených hvězd. V první chvíli ho nejvíce překvapilo, že si toho světla nevšiml dříve. Teprve potom mu došlo, co za ten okamžik v jasném světle viděl.

Na plošině přistála malá kosmická loď a její posádka z ní něco vykládala.

Berl si jasně uvědomil, že mu hrozí smrtelné nebezpečí. Neměl sice tušení, kdo tvoří tu tajemnou posádku, jedno však věděl jistě: určitě to nebyla loď Solárního impéria. O přistáni takových lodí byli vždy zpraveni všichni osadníci.

Byli to cizinci.

Co tu však cizinci pohledávali? Měl to být začátek invaze, nebo tu měli tajnou základnu? Berl nevěděl. Jen jedno bylo jisté: musel to co nejdřív nahlásit nadporučíku Kusenbrinovi. Pokusit se však o sestup ve tmě se rovnalo sebevraždě. Navíc byl Berl zvědavý. Rozhodl se tedy, že zjistí; o co tu vlastně jde. A také Kusenbrina mohl přesvědčit pouze průkaznými fakty.

Hluk trval a světlo svítilo po celou noc, až k ránu loď opět odstartovala. Zmizela naprosto tiše mezi hvězdami. O málo později z plošiny odstartovaly ještě tři kluzáky a zamířily na západ:

Teprve když se rozednilo se Berl odvážil opustit svůj úkryt a pomalu se plížil k místu, kde kotvila cizí loď. Využíval při tom každého výčnělku; každého balvanu, aby se kryl: Pušku pevně svíral v ruce.

Za tmy místo přistání nemohl určit přesně, zahlédl loď jen na okamžik a při tom ho oslepovalo rozsvícené světlo. Nyní však viděl dost zřetelných stop, i když tu bylo jen samé kamení. Válela se tu průhledná fólie, která zřejmě sloužila jako obal něčeho. Přistávací vzpěry vyryly stopu i do kamene. Těch stop tu Berl ovšem objevil víc, takže bylo jisté, že kosmická loď tu nepřistála dnes v noci poprvé.

Proč ale právě zde? Proč náklad překládali do kluzáků a dopravovali ho někam dost daleko, místo toho aby rovnou přistáli poblíž místa určení'?

Berl si marně lámal hlavu nad těmito otázkami, zůstávaly bez odpovědi.

Před polednem byl se svou prohlídkou hotov a vydal se na zpáteční cestu, k džípu dorazil za setmění a okamžitě se spojil s Doris.

„Měl jsem pravdu, nahoře v horách přistávají cizí lodě, které na Jago III něco dopravují, nevím ale, co to je.“

„Uvěří ti Kusenbrin?“

„To je jeho problém. Zatím nikomu nic neříkej, chci ho o tom zpravit osobně, bude to působit přesvědčivěji. Přespím tady v řečišti a před svítáním vyrazím na zpáteční cestu. Pozítří budu v Jagolaru.“

„Nebylo by lepší, abych ho informovala hned? Třeba je to důležité a my ztratíme zbytečně dva dny. Jsou-li to opravdu cizinci, může rozhodovat každá hodina, může jít o život.“

„Tohle už trvá delší dobu a tak na jednom dni nesejde. Rozhodně si pospíším:“

„Ale volej mi častěji, ano?“

„To víš, že ano.“

Tu noc Berl spal velmi špatně a brzy po půlnoci raději vyrazil na cestu. Jel ovšem velice pomalu, protože raději nezapínal světla. Když se rozednilo mohl zrychlit a k poledníku už byl na místě, kde tábořil, než se rozhod vydat se na vrchol. Odpočinul si však jen chvíli a jel dál: Svému džípu dával pěkně zabrat, přesto byl večer ještě asi třicet kilometrů od své farmy. Pokračoval však rovnou do Jagolaru, pouze Doris stručně oznámil své rozhodnutí, aby neměla strach. Druhého dne po poledni byl u nadporučíka.

Joal Kusenbrin měl tmavě blond vlasy a nápadně úzký obličej. Z celého jeho zjevu vyzařovala energie a rozhodnost.

Když Kuttner vstoupil do jeho pracovny, nadporučík vstal a šel mu vstříc s napřaženou rukou.

„Milý Kuttnere, slyšel jsem, že mi chcete sdělit něco důležitého. Doufám, že jste při své poslední cestě nepadl zase na nějaké neznámé suchozemské nebo mořské obludy...“

Berl ho přerušil. „Byl jsem v horách a objevil tam cizince.“

„Cizince?“ zeptal se nechápavě Kusenbrin. „Co tím chcete říct, Kuttnere.“

„Přistáli tam s menší lodí a vyložili nějaký náklad. Co to bylo jsem nemohl rozeznat, ale jisté je, že ti cizinci byli lidé nebo aspoň humanoidé. Náklad přeložili do třech kluzáků, které hned potom odletěly. Také kosmická loď odstartovala.“

Kusenbrin se stále tvářil skepticky. Kuttner mu v uplynulých čtyřech letech vyprávěl mnoho neuvěřitelných příhod ze svých cest, tahle však byla nejneuvěřitelnější.

„Zní to zajímavě, opravdu, jenom doufám, že jste neviděl žádné duchy, Kuttnere.“

„Ujišťuji vás, že to nebyli žádní duchové a ani se mi to nezdálo. Jestli chcete, vezměte si kluzák a já vám ukážu místo přistání, je tam dost stop, které vás přesvědčí.“.

O hodinu později byl nadporučík skutečně přesvědčen. Poděkoval Kuttnerovi a omluvil se mu za počáteční nedůvěru. Potom šel do hyperústředny aby přivolal nejbližší lodě imperiálního loďstva. Stejně jako Berl považoval událost za mimořádně důležitou.

U vchodu do ústředny potkal Kayse Rasatha, kapitána plophoské lodi.

✧ ➹ ✧

Když ALDABON přistál na maličkém kosmodromu u Jagolaru, nevypadalo to, že by osadníky opožděná dodávka zásob ze Země potěšila. Nadporučík Heinhoff a jeho lidé, Gucky a oba mutanti zůstali skryti. Bylo důležité, aby nikdo nevěděl o jejich přítomnosti na planetě. A tak si s rozhořčeným davem musel poradit Rasath a jeho posádka. Udělal to s přehledem, který i na Guckyho udělal dojem. Přesto nakonec musela zasáhnout Kusenbrinova policie. Teprve potom mohl Rasath podrobně vysvětlit osadníkům do jak obtížné situace se celé Impérium dostalo v důsledku šíření obrovského množství falešných peněz a že Mory Abroová-Rhodanová se rozhodla pomoci Pozemšťanům v kritické chvíli a poskytla plophoskou loď k dopravě zásob na Jago III.

Toto vysvětlení osadníky nezklidnilo, protože příčinou rozčílení nebyl nedostatek, ale pouze pocit, že byli zapomenuti metropolí. Už během vykládání nákladu se vztahy mezi pozemskými kolonisty a Plophosany docela upravily.

Rasath doprovodil Kusenbrina do jeho kanceláře a podrobně se ho vyptal na situaci na planetě. Obzvlášť ho zajímalo, zda na Jagu III přistávají také jiné lodě než pozemské. Kusenbrina ta otázka překvapila, ujistil však svého hosta, že nikoliv. Kdo by také měl zájem o téměř neobydlenou planetu, kde se kolonie teprve začíná budovat?

Rasath hned změnil téma. Požádal nadporučíka o dovolení zůstat na planetě několik dní a provést tu běžnou údržbu lodi a při tom ho požádal o podporu, která mu byla samozřejmě přislíbena. Gucky si oddechl, když se to dověděl.

„Ten Dusenbirn je docela prima chlap,“ prohlásil velkoryse. „Měl by dostat...

„Kusenbrin,“ opravil ho Rasath.

„To je jedno, všichni Pozemšťani mají taková legrační jména,“ odbyl ho Gucky.

„Vyplývá to z toho, že v posledních čtyřech stech letech se odbouraly všechny hranice mezi státy, národy a rasami,“ ochotně vysvětloval nadporučík Heinhoff. „Díky tomu míšení vznikly opravdu podivné kombinace.“

„Budiž.“ Gucky se podíval na hodinky. „Za tři hodiny se setmí. Den na Jagu III trvá jen dvaadvacet hodin. Měli bychom vyrazit ještě dnes v noci. ALDABON tu zůstane, dokud něco nezjistíme a nepovoláme sem

imperiální loďstvo. Potom odsud rychle zmizíme, protože nikdo neví, co se může stát. Osadníci by o nás vůbec neměli vědět a proto je nebudeme znepokojovat. Pokud se naše podezření potvrdí bude stejně vyhlášen všeobecný poplach na planetě.“

Potom Gucky rychle projednal s celým týmem ještě několik podrobností svého plánu a vybídl všechny, aby se ještě aspoň tři hodiny prospali. Za tři hodiny budou připraveny ke startu oba shifty. Bylo velice nepravděpodobné, že by si jich mohl někdo všimnout, protože se budou pohybovat zcela nehlučně po antigravitačním poli. Teprve až se dostatečně vzdálí od. Jagolaru budou zapnuty motory. Posádku jednoho shiftu měli tvořit Gucky, oba mutanti a čtyři Heinhoffovi muži, ve druhém .měl být Heinhoff a šest jeho mužů. Rádiové spojení bylo přísně zakázáno. V případě nouze se měl Gucky teleportovat do druhého shiftu, případně do plophoské lodi.

Když nastal čas byla opatrně otevřena vrata nákladního prostoru kulovité lodi. Kolem byla tma, ale v osadě se ještě svítilo, bylo slyšet zpěv a smích. Posádka ALDABONU si užívala krátkého pobytu na pevné zemi.

„Vzduch je čistý,“ oznámil Rasath. „Žádné hlídky tu nedrží, nemusíme si dělat starosti.“

„Výborně,“ Gucky měl na sobě svůj bojový oblek a tvářil se velice úředně. Byl přece odpovědný za celé komando. Původně se obával jen toho, že se bude blamovat, když se jeho podezření nepotvrdí, nyní ho najednou přepadl strach z toho, co se stane, když se jeho podezření potvrdí. Najednou nevěděl, co vlastně chce. „Je všechno jasné?“

„Všechno jasné,“ přisvědčil Heinhoff. „Můžeme vyrazit.“

Všichni nastoupili do určených vozidel, piloti zaujali svá místa a za několik vteřin těžké obrněné stroje jakoby ztratily váhu, jeden Plophosan je postrčil a ony neslyšně vyklouzly z lodi a stejně tiše začaly stoupat k černé obloze: Zároveň se však vzdalovaly i jeden od druhého a brzy se navzájem ztratily z dohledu. Každá posádka teď musela spoléhat jen sama na sebe, jen pomocí zaměřovacích přístrojů se mohly opět najít.

Gucky seděl vedle pilota a pozorně sledoval obrazovku. Mnoho toho však vidět nebylo. Světla osady brzy zmizela z dohledu. Potom. pilot zapnul motory.

„Stále na západ,“ zavelel Gucky a díval se. na mapu, kterou dostali od Kusenbrina, samozřejmě Rasathovým prostřednictvím. „Za touto plání začíná prales, který se rozprostírá na stech.čtverečních kilometrech. Tam budeme v naprostém bezpečí. Zřídíme si tam základnu a začneme s plánovitým průzkumem.“

Pilot přikývl, ale neodpustil si poznámku: „Doufám, že se nám podaří přistát, v pralese nebude vidět na krok.“

„Tak přistaneme na pláni, tam je pro přistáni světla dost.“

Pilot neodpověděl. Brzy uviděli okraj pralesa a pilot zpomalil. Ve světle hvězd však bylo vyloučeno rozeznat nějaké detaily a zapnout světlomety bylo nebezpečné, celá akce tím mohla být prozrazena.

Těžký stroj se takřka nehybně vznášel ve výšce asi dvě stě metrů nad okrajem pralesa. Podle údajů zaměřovače byl Heinhoffův shift sotva sedm kilometrů daleko.

Teprve za dvě hodiny začalo svítat a Gucky rozkázal pilotovi, aby. sestoupil níž, těsně nad koruny stromů, aby je náhodný pozorovatel nemohl spatřit z větší vzdálenosti. Prales tvořil neproniknutelnou masu, kterou protínala pouze široká řeka, která téměř rovně tekla k jihu.

„Na sever je nějaká plošina,“ upozornil jeden z Heinhoffových mužů. „Možná to bude vhodné místo pro přistání a zřízení základny.“

Gucky souhlasil a stroj se dal znovu do pohybu. Na výše položené plošině bylo patrně méně vody a stromy tu nerostly tak hustě, takže rychle. objevili místo k přistání.

„Není tu ani stopy po mentálních impulsech;“ konstatoval Noir. „Ale na to je největší expert Gucky.“

„Také nic nemohu zachytit,“ přidal se Gucky a obrátil se na Sengua. „Podívej se pod zem, třeba tam něco objevíš.“

„To by musela být hodně velká náhoda,“ poznamenal „špeh“.

„Celý život je taková náhoda,“ odsekl Gucky. „Potřebuji tři dobrovolníky, kteří mě doprovodí.“

Přihlásili se všichni, takže si Gucky nakonec musel vybrat sám. Vystoupil jako první, vybraní muži šli za ním. Tráva tu nebyla vysoká, ale půda byla měkká, pásy obrněného vozidla zapadly asi dvacet centimetrů hluboko. Okraj lesa byl vzdálený jen několik desítek metrů. Nikde se nic nehýbalo.

„Vypadá to tu přímo idylicky,“ prohlásil jeden z mužů. „Po tajné základně Mistrů ostrovů nebo Tefrodů ani stopa.“

„Jen počkejte,“ radil Gucky. „Třeba stojíme přímo nad ní.“

Seržant se bezděčně podíval pod nohy, ale když tam žádného Mistra ostrovů ani Tefroda nespatřil, pokrčil mlčky rameny.

„Myslím, že by tady opravdu šlo zřídit základnu,“ obrátil se na Guckyho mladičký poručík Müller, Heinhoffův zástupce. „Když tu nainstalujeme zařízení bude jen otázkou času, kdy zachytíme první impulsy.“

„Byl bych rád, kdybyste nejdříve prozkoumal se svými muži okolí a zjistil, zda tu nežijí nebezpečné šelmy, poručíku,“ řekl Gucky. „Zvlášť mě zajímají velké kočky.“

Poručík se zašklebil a vzdálil se se svými muži, zatímco Gucky prozkoumával nejbližší okolí. Za chvíli se přesvědčil, že je to opravdu vhodné místo a budování základny začalo.

✧ ✦ ✧

Heinhoff zanedlouho přistál na stejné mýtině a jeho muži se okamžitě zapojili do práce. Základna byla hotova neuvěřitelně rychle. Sestávala ze dvou montovaných domků, v jednom osazenstvo žilo, ve druhém byly přístroje u kterých dva muži nepřetržitě drželi službu. Ačkoliv se přístroje nevypínaly ani na okamžik, první den nezachytily žádný impuls, který by mohl signalizovat přítomnost transmiteru.

Druhý den zahájil Gucky osobní pátrání. Doprovázeli ho oba mutanti. Nejdříve se Gucky i se svým doprovodem teleportoval na břeh řeky, která rozdělovala prales. Sengu se opět snažil objevit podzemní prostory, ale stále bezvýsledně. Noir si zatím zaujatě prohlížel jeden strom, jako kdyby něco takového ještě v životě neviděl.

„Co je na tom stromě tak zajímavého?“ chtěl vědět Gucky.

„Nic moc, maličký. Jen takový malý, kulatý otvor támhle. Vidíš?“

Gucky si musel stoupnout na špičky, aby ho uviděl. „Snad nějaký červ,“ nadhodil nejistě.

„Červ ráže osmatřicet,“ zavrčel Noir. „Staromódní kulka z pušky nebo revolveru. Někdo do toho stromu vystřelil. Musíme se na to podívat zblízka.“

Noir vytáhl z kapsy víceúčelový nůž a začal do stromu vrtat. Trvalo dost dlouho než se mu podařilo vyndat ze dřeva kousek olova. „No, co jsem říkal?“ „Tvrdil jsem snad, že to není pravda?“ ohradil se pobouřeně Gucky. „Co z toho olova vlastně vyvozuješ?“

„Že tu pobíhá někdo s puškou a střílí.“

„Pronikavý úsudek,“ posmíval se Gucky. „Domníváš se snad, že si nějaký Tefrod opatřil starý kvér a teď se tu prohání?“

„To ne, ale nějaký osadník třeba ano.“

Při tom zůstalo. K večeru se všichni tři vrátili na základnu, aniž by objevili ještě něco jiného. Také žádný impuls nebyl zachycen. Byl to hubený výsledek dvou dní práce kvalifikovaného a nejmodernějšími přístroji vybaveného týmu.

Třetí den ráno ohlásil poručík Müller, který měl službu, Heinhoffovi, že v noci zachytili pohyb kluzáku. „Nevím, jestli to může být důležité. Určitě to byl jen nějaký osadník,“ řekl na závěr.

„Proč jste mě okamžitě nevzbudil?“ obořil se Heinhoff na poručíka.

„Nepovažoval jsem to za natolik závažné, pane.“

„Také to možná není důležité, jenže v předpisech stojí, že každé pozorování je třeba okamžitě hlásit. Na to jste zapomněl?“

„Omlouvám se pane.“

„Hm,“ zabručel Heinhoff. „Kluzák Asi nic závažného, ale přesto...“

Velitel chvíli přecházel sem a tam a nakonec věc přece jen ohlásil Guckymu.

„Dneska musím stejně na ALDABON. Rasath se musí zeptat Dudenbirna, jestli někdo někde lítal,“ usoudil myšob. Tentokrát ho nikdo neopravil. Kapitánovi Heinhoffovi bylo úplně jedno, zda se šéf osady jmenuje Kusenbrin nebo Dusenbirn. Rozčilovalo ho, když někdo nedodržoval předpisy, to ano. Ačkoliv u důstojníka tajných služeb ani to nebylo obvyklé.

„Necháme to na večer,“ pokračoval Gucky. „Zatím se s Noirem podívám na jih k moři. Třeba Tefrodi dávají přednost vodnímu živlu. Potom bychom museli shifty použít jako ponorky.“

Při dlouhém skoku k moři se však Gucky poněkud přepočítal a pěkně se namočil. Víc než samotná skutečnost ho však rozčílilo to, že Noir se mu posmíval a nazýval ho skákajícím potápěčem. Ani na tom však nebylo dost. Když už Gucky seděl na kládě na břehu a šatstvo rozvěsil na větvích, aby uschlo, nějaký pták mu nenadále odnesl ponožku. Do třetice sotva se začal obouvat, musel botu opět zout a hned ji odhodil.

„Co je?“ zeptal se zvědavě Noir.

„Něco je uvnitř,“ zajektal Gucky. „Dívalo se to na mě. Planoucí oči. Je to nebezpečné.“

„Tak ty boty zahoď,“ radil Noir

„Aby se mi posmívalo celé loďstvo?“ zapištěl Gucky, popadl botu, otočil ji podrážkou vzhůru a začal do ní bušit. Nejdříve se objevil huňatý čeníšek a hned na to zvířátko vypadlo. Už od pohledu bylo jasné, že to je myšobův příbuzný.

„Bratránek?“ zajímal se zdvořile Noir.

„Jakpak se jmenuje? Ta podoba je úžasná.“

Gucky nebyl schopen slova. Zvířátko se mu skutečně nápadně podobalo, jen bylo mnohem menší.

„Bratránek!“ vyrazil ze sebe konečně Gucky. „Je ale sladké, ne?“

„Nekouše?“ vyptával se vytrvale Noir.

Gucky se naklonil, aby ho pohladil, ale zvířátko zapištělo a zmizelo v podrostu.

„Škoda,“ poznamenal Noir. „Kdybys ho dovezl na Zem, byla by z toho senzace. Každý by si myslel, že sis na cestách pořídil nemanželského syna.“

„Nejvyšší čas začít pátrat,“ zavrčel zlostně Gucky.

✧ ✦ ✧

Večer se Gucky teleportoval do ALDABONU, aby si promluvil s Rasathem. Dověděl se, že Rasath je dobře informován o situaci na planetě a je v čilém styku s Kusenbrinem.

„Mají tu kluzáky?“

„Samozřejmě. Výzkumné komando jeden často používá. Mají je i někteří osadníci ze vzdálených farem nebo ti, kteří podnikají průzkumné výpravy na vlastní pěst. Těmi výpravami je zvlášť proslulý nějaký Kuttner. Teď právě je někde v horách.“

„Navštívil i prales'? A všude se pohybuje úplně sám?“

„Je to samotář a podivín,“ informoval Rasath. „Nepoužívá kluzák ani moderní zbraně. Potuluje se s nějakou starodávnou .puškou.“

„No, jak vidím, není divu, že jsme zachytili pohyb nějakého kluzáku,“ usoudil Gucky.

„Nic zvláštního to opravdu není, pro jistotu se ale Kusenbrina na to ráno zeptám,“ řekl Rasath a Gucky se teleportoval zpět na základnu.

Čtvrtý den za setmění přístroje zachytily slabý impuls: Služba okamžitě vzbudila Heinhoffa a ten údaje vyhodnotil. Nebylo to jednoduché, protože impuls byl slabý a trval příliš krátce. Něco se však zjistit přesto podařilo.

„Zdroj je ve vzdálenosti čtyři tisíce kilometrů jihozápadně od nás.“

Gucky se podíval na mapu. „Je tam pohoří, kterému místní lidé říkají Bouřné hory. Je to neprozkoumané území. Poloha zdroje je jistá?“

„Je to na sto procent.“

Gucky si povzdechl. „Potom nám ne.zbývá než se stěhovat. Tady to sbalíme a usadíme se v Bouřných horách.“

„Ale až ráno, že ujistil se Heinhoff.

„Jistě, lidé už spí a já napůl také;“ řekl Gucky a stvrdil svá slova mohutným zívnutím.

Gucky dobře znal fantastickou techniku Mistrů ostrovů a bylo mu jasné, že i slabý impuls může znamenat hodně, třeba zkušební provoz transmiteru. Transmiter byl nutný, pokud tu měla vzniknout základna Tefrodů, protože spoléhat na zásobování podloudníky by bylo příliš riskantní a neúčinné.

Pátý den začal horečnou činností. Stanice byla rychle demontována a naložena. K polednímu byly oba shifty připravené ke startu. Gucky usoudil, že mohou letět i za dne, protože bylo málo pravděpodobné, že by právě v době přesunu vystartovalo také průzkumné komando. Pozorovatelé Tefrodů se zase určitě soustředili.na osadníky.

„Jen nesmíme letět moc vysoko a musíme se držet v dohledu,“ uzavřel svou úvahu Gucky.

„Souhlasím. Myslím, že můžeme startovat,“ řekl Heinhoff.

Letěli několik hodin, z větší části nad mořem. Dokonce i shora bylo patrné, že moře není hluboké, vystupovaly z něj tisíce ostrovů, některé zarostlé, jiné holé, obklopené útesy. Musel tu být ráj pro sportovní potápěče, pokud tu ovšem nejsou dravé ryby.

Potom spatřili Bouřné hory.

Brzy poznali, že ten název sedí. Od hor vanul vichr, který značně ztěžoval řízení. Gucky proto raději přistál v údolí, které vedlo od horského hřebene až k moři. Heinhoff následoval jeho příkladu a okamžitě po přistání se k němu dostavil, aby projednal další postup.

„Tady zůstat nemůžeme, to je jasné. Musíme najít vhodný úkryt někde. výš v horách, aby zaměřovací přístroje nebyly cloněné horskými hřebeny,“ prohlásil kapitán úvodem.

„Správně,“ dal mu za pravdu Gucky. „Pokud je tam pořád taková vichřice, nebude to nic příjemného. Předpokládám, že to souvisí s velkými teplotními rozdíly

„Je to možné;“ připustil kapitán. „Poletíme společně, nebo tu jeden zatím zůstane?“

„Proč bychom měli riskovat oba shifty? Poletím napřed a potom vás budu informovat. Vy tu počkáte a trochu se tu porozhlédnete.“

Guckyho stroj pilotoval poručík Müller. Držel se nízko nad povrchem, aby se vyhnul náhlým poryvům větru. Naštěstí zde zřejmě často pršelo a voda vyhloubila hluboké průrvy na úbočí hor. Poručík zaletěl do jedné takové průrvy. Kolem nich se zvedaly několik set metrů'vysoké hladké skalní stěny. Nad jejich hlavami zuřila vichřice o to divočejší, čím výš do hor se dostávali. Nedalo se však nic dělat. Gucky trval na tom, že nová základna musí být zřízena co nejvýš. V nějakém údolí by sotva měla smysl.

Brzy museli opustit průrvu a vystavit se náporu vichřice. Stroj však byl silnější než rozpoutané živly, ačkoliv posádkou uvnitř to házelo, pilotovi se dařilo udržet kurs.

Vichr náhle ustal, když dosáhli jakési prohlubně uprostřed rozsáhlé náhorní plošiny. Na první pohled připomínala krátery na Měsíci, ale určitě nebyla sopečného původu. Spíš se jednalo o nějakou zeď z kamenných bloků skoro sto metrů vysokou. Tato stěna dokonale chránila vnitřní prostor před zraky náhodných zvědavců. Gucky dal povel k přistání.

„Místy skalní výčnělky přesahují dovnitř, když tam stroje ukryjeme nikdo nás nemůže vidět ani shora,“ upozornil Noir, když se porozhlédl.

„Zůstaňte tady a já sem pošlu Heinhoffa,“ rozhodl Gucky a teleportoval se. Za hodinu byl zpátky i s druhým shiftem. a opět začalo budování stanice. Mezitím se Gucky teleportoval do plophoské lodi. Tady ho čekalo překvapení.

3.

„Už na vás čekám,“ zvolal Rasath, aniž by Guckyho pustil ke slovu. „Dověděl jsem se, že ten podivín Kuttner, o kterém jsem vám říkal, se právě vrátil z hor na severu a tvrdí, že tam viděl přistát cizí kosmickou loď ze které vyložili nějaký náklad který vzápětí někam odvezly tři kluzáky.“

„Tři kluzáky?“ přeptal se Gucky, který si vzpomněl na Müllerovo hlášení.

„Ano. Navíc Kusenbrin tvrdí, že žádné kluzáky osadníků v té době ve vzduchu nebyly. Musí tedy patřit cizincům. V Jagolaru registrovány nejsou. Co tomu říkáte?“

Gucky na to neřekl nic. Přemýšlel. Podle toho, co vyprávěl ten podivín, tefrodský transmiter ještě nebyl hotový. Nebo to snad nebyli Tefrodi? Nebo nešlo o transmiter?

„Nuže?“ naléhal Rasath. Pro něj už byla celá věc jasná. Pro Guckyho v podstatě také. Jasné bylo přinejmenším to, že Rhodan už nebude moci přejít jeho podezření skoro bez povšimnutí, ale bylo nutné ještě mnoho zjistit. Souvisí zdejší činnost s hospodářskou krizí? To zdaleka nebyl jediný problém.

„Zůstanete tady, Rasathe, dokud nezjistíme přesně, o co tu jde. Budu vás informovat. Vy zůstaňte ve spojení s Busenhirnem.“

„Kusen...“

„Právě s tím. Ale dbejte na to, aby se od vás nic nedověděl. Zažije dost velký šok až odstartujeme a sesypou se sem roboti, které Rhodan vyšle.“

„Myslíte, že opravdu dojde k masivnímu nasazení ozbrojených sil?“

„O tom jsem přesvědčen.“

Gucky se okamžitě vrátil na základnu a informoval Heinhoffa.

„Teď už zbývá ujistit se o všech známých faktech a můžeme začít jednat,“ prohlásil zkušený rozvědčík.

„Brzy získáme důkazy,“ ujistil ho Gucky. Sám si tím však nebyl tak jistý.

✧ ➹ ✧

Hned ráno prozkoumal Gucky spolu s Noirem důkladně „kráter“ i celý vrchol hory, na kterém byli. Naštěstí vichřice ustala. Horský hřeben byl takřka na rovníku a tak ani v této výšce - asi pět tisíc metrů - nebylo po sněhu ani památky.

Nebyly tu však ani žádné stopy po přítomnosti člověka, natož přistání kosmické lodi. Na druhou stranu to místo bylo pro Tefrody naprosto ideální.

„Sengu by zjistil, kdybychom seděli přímo nad transmiterem,“ řekl Noir asi v poledne, když se posadili na nějaký balvan, aby si odpočinuli. „Ostatně ty skály také nevypadají, že by do nich někdo vrtal.“

„Pravda, ale něco mě zaráží,“ řekl Gucky a mžoural do slunce. „Tebe ne?“

„Nic mě nenapadá,“ přiznal se Noir. , Co myslíš?“

„Sengu sice říkal, že vidí jen kámen, ale podotkl také, že měl takový pocit, že mu něco brání se dívat.“

„To může způsobit mocnost jednotlivých geologických vrstev. Když se mění složení, musí se Sengu pokaždé přizpůsobit. Různá molekulární skladba...“

„Já vím, může to tak být, ale nemusí,“ přerušil ho Gucky. „Nevěřím, že by si Sengu neporadil s vrstvami nějakého kamení. Musí v tom být ještě něco.“

„A co by to mělo být podle tebe?“

„Možná nějaká clona nebo absorpční pole, co já vím?“

Odmlčeli se. Otázka byla za daného stavu neřešitelná. Gucky stále myslel na tu cizí loď a tři kluzáky, které viděl Kuttner. Litoval, že se o tom nedověděl dřív. Potom by mohl telepaticky sledovat všechny Kuttnerovy myšlenky těsně po jeho pozorování.

„Měli bychom pokračovat,“ přerušil jeho úvahy Noir.

Druhý den, když slunce stálo přímo nad „kráterem“, zachytili transmiterový impuls plné síly a to v bezprostřední blízkosti.

„Tohle už je něco docela jiného,“ zvolal Gucky, který byl náhodou poblíž zaměřovací stanice. „Tohle je nesporně pracovní paprsek. Transmiter je už v provozu, ať už ho vybudoval kdokoliv. Jsme blízko cíle.“

Tentokrát bylo vyhodnocování jednoduché. Polohu zdroje bylo možné určit docela přesně. Nacházel se pětadvacet kilometrů na severozápad od základny. Na mapě se přesvědčili, že místo leží stále ještě v horách. Podle údajů zaměřovače musel být zdroj na vysoké hoře s plochým vrcholem.

„Musíme se tam podívat,“ konstatoval Gucky. „Doprovodí mě Sengu.“

U Guckyho nebylo daleko od slov k činu. Za okamžik se teleportovali k cli. Z plošiny na vrcholu hory byl velkolepý rozhled. Na obzoru byl vidět moře a v popředí hřebeny hor. Samotná plošina měla několik kilometrů čtverečních a prozkoumat ji píď po pídi nepřipadalo v úvahu. Byla tedy řada na Senguovi, aby ukázal, co dovede. Gucky zatím pracoval s přístroji, které mu zapůjčil Heinhoff. Jednalo se o malý, ale výkonný zaměřovač a velice citlivý měřič záření.

Sengu seděl na skále s hlavou svěšenou a zíral na kámen u svých nohou. Potom zavřel oči. Gucky se snažil pracovat co nejtišeji, aby jeho koncentraci nerušil. Naštěstí jeho měření byla bezhlučná:

Asi po deseti minutách Sengu náhle vyskočil. „Nemá to smysl, vidím jen skálu!“ zvolal popuzeně.

„Může to být pravda,“ dodal za okamžik, „ale já cítím, jak mi něco brání v pohledu. Jen kdybych věděl, co to je! Mohlo by to být skutečně absorpční pole nebo clona? Nevím.“

„Tudíž nevíme, co je pod touhle náhorní plošinou.“

„Nejde jen o to. Cítím tu i nějaký mentální odpor. Moje schopnosti jsou prakticky likvidovány. Jednoduše se s nimi nejsem schopen prosadit. Cítím se tak, jak

by ses cítil ty, kdybys náhle ztratil schopnost teleportovat se.“

Gucky se zaraženě podíval na Sengua a pomalu se posadil.

„Cos to říkal? Jak jsi na tohle přišel? Víš, že jsi mi tím vnukl docela bláznivý nápad?“

„Nechápu tě...“

„Musím říci, že už dva dny mám jisté potíže s teleportací. Prvně se to projevilo, když jsem udělal chybu a dopadl jsem s Noirem do moře. Od té chvíle mám strach, že se zhmotním někde jinde než chci. Někdo mi překáží.“

„A máme to,“ řekl Sengu. „Působí tu nějaký druh Psí-bloku.“

Gucky na něho užasle zíral. Potom však zavrtěl hlavou a namítl: „O skutečný blok se jednat nemůže, to bych se nemohl teleportovat vůbec. Jde spíše o rušení, šumy. Stejně jako u tebe. Jedno z toho však můžeme vyvodit: je tu někdo, kdo o nás ví a kdo nechce, abychom my věděli o něm. Je to vlastně důkaz o přítomnosti cizinců na Jagu III, nestačí to však k tomu, abychom Rhodana úplně přesvědčili.“

„Žádný strach, dlouho to tak nezůstane.“

Gucky chtěl něco podotknout, ale jeden z jeho přístrojů pronikavě zabzučel. Malá obrazovka se rozzářila a zavlnila se na ní nějaká čára.

„Energetický výboj,“ vydechl Sengu. „Kde se tu vzal?“

Gucky začal směrovat anténu. Výboj přicházel z podzemí o něco dále k západu.

„Ano, energetický výboj a to velice silný. A to jsem si jist; že je to jen zlomek skutečné síly, protože určitě je zdroj odcloněn. Jsou to ti, které hledáme. Je tu mohutný jaderný reaktor. Dokázali jsme to, stojíme přímo nad stanici Tefrodů, Sengu.“

Sengu však jen potřásl hlavou. „Říkej si co chceš, ale já stále nechápu, jak je to možné, že je nevidím. Podobnými clonami přece dokážu proniknout. Proč ne teď? Vyvinuli snad novou metodu?“,

„Možná. Brzy se to dovíme.“

„Chceš se snad teleportovat naslepo?“

„Samozřejmě, ale ne teď. To by bylo předčasné a příliš nebezpečné. Myslím nebezpečné z hlediska celé naší akce,“ dodal Gucky spěšně, aby ho Sengu nepodezíral ze zbabělosti. Potom se znovu věnoval svým měřením. Když měl dostatek údajů, vrátili se zpět na základnu.

Tam je už netrpělivě očekávali. „Je to bláznovství, neudržovat žádné spojení. Vůbec jsme nevěděli, zda jste v pořádku a nemohli jsme vám poskytnout pomoc, kdybyste byli napadeni...“

„Šetřte slovy, nadporučíku,“ přerušil ho Gucky a posadil se. Spokojenost a pýcha z něj přímo vyzařovaly. „O mě si nemusíte dělat starosti. Jsem výborný tajný agent, ten nejlepší.“

Heinhoff zalapal po vzduchu, takové vychloubání skutečně bralo dech. Vždyť ten myšob nemá nejmenší představu o práci tajných služeb! Nadporučík si vzpomněl na agenty, se kterými pracoval. To byli lidé! Ale i mnozí z nich padli ve službě.

„Tak chcete slyšet, co jsem objevil?“ ptal se uraženě Gucky, který si všiml, že Heinhoff je v myšlenkách někde jinde.

„Jsem celý napjatý,“ odpověděl unaveně nadporučík.

„Stanici Tefrodů.“

Heinhoff okamžitě zpozorněl a vyslechl Guckyho barvité líčení opravdu napjatě.

„Je to zcela mimořádný úspěch,“ řekl, když Gucky skončil. „Nyní je jasné, proč jsme na první základně nemohli nic zachytit. Tefrodi, nebo řekněme raději, neznámí, protože si dosud nemůžeme být jisti, že jsou to opravdu Tefrodi, věnují mimořádnou pozornost utajení a vyvinuli velice účinné clony. Nuže, co podnikneme teď?“

„Budeme informovat Terranii a může to začít.“

„Ale jakmile navážeme spojení hypervysílačkou, Tefrodi budou varováni.“

„To už jsou beztak. Vědí o nás a nejspíš byli varování již v okamžiku, kdy loďstvo zadrželo podloudníky. I kdyby jejich agenti nestačili vyslat varovný signál, museli poznat, že se něco děje, když ohlášená dodávka

nedorazila. Přesto se budeme samozřejmě snažit o maximální utajení. Nyní předám instrukce Rasathovi a vy zatím zůstanete tady.“

Teleportace nedopadla tak, jak by si Gucky přál. Zhmotnil se sice přesně tam, kde chtěl, tj. v Rasathově kabině, ale Rasath nebyl sám. U stolu s láhví whisky proti němu seděl Kusenbrin.

Nadporučík ještě nikdy neviděl jak se teleportér zhmotňuje. Jeho šok byl proto zcela pochopitelný a Rasatirovi nezbylo než vyložit karty na stůl.

„Tohle je Gucky, jeden z nejschopnější agentů pozemské tajné služby, jistě jsi už o něm slyšel,“ řekl Plophosan.

„Samozřejmě, slavný Gucky!“ zvolal nadporučík, vstal a podal Guckymu ruku.

„Velice mě těší, že vás poznávám.“

„Potěšení na mé straně, Musenprieme...“

„Kusenbrin!“ důrazně ho opravil Rasath. „Promiňte, špatně si pamatuje jména.“

„To vůbec nevadí, ujistil oba návštěvník.

„Mám závažné zprávy a myslím, že je na čase zasvětit nadporučíka do celé věci,“ oznámil Gucky. „Musí vědět, co se tu bude dít v následujících dnech.“

„Nerozumím vám!“ ohradil se Kusenbrin. „Tady je všechno v naprostém pořádku...“

„Asi opravdu nevíte, co se na Jagu III děje,“ ostře ho přerušil Gucky: „Vaše rajská planeta se stala tajnou základnou nejnebezpečnějších nepřátel Terry. Tak to je

Nadporučík smrtelně zbledl a zmateně se díval z jednoho na druhého. „Jago základna?“ vykoktal.

„Hnízdo Tefrodů, ano! Usadili se v Bouřných horách, dnes jsme je konečně objevili. Musíte pochopit, že imperiální loďstvo tu bude muset provést masivní nasazení. Bohužel však nemůžete varovat osadníky předem, protože tak by byli varováni i Tefrodi. Všechno, co zde slyšíte, musí zůstat jen mezi námi. Doufám, že jako důstojníkovi vám to nemusím zvlášť zdůrazňovat.“

„Samozřejmě ne.“ Kusenbrin se vzpamatoval obdivuhodně rychle. „Je to i v mém vlastním zájmu. Kdo by si pomyslel, že tu jsou Tefrodi! Tak Kuttner nepřeháněl!“

„Rozhodně ne. Měl byste se postarat o to, aby také on mlčel.“

„Nikdo mu stejně nevěří ani slovo. Často vypráví naprosto neuvěřitelné příběhy.“

„Tím lépe,“ řekl Gucky. „Nyní si potřebuji promluvit s velitelem mezi čtyřma očima. Budete tak laskav, nadporučíku, a počkáte zatím zde?“

„Počkám,“ řekl Kusenbrin, posadil se a přitáhl si blíž láhev whisky. Nebylo divu, že se potřeboval napít.

Na velitelském můstku Gucky oznámil Rasathovi, že má odstartovat zítra brzy ráno. „Až budete dost daleko od Jaga III, spojíte se s Mercantem v Terranii a budete ho informovat o našich zjištěních. On už podnikne další kroky. My zůstaneme tady. Zdejší provizorní hypercentrála funguje nepřetržitě, ale domnívám se, že by bylo lepší, kdyby k nám Rhodan poslal kurýra, který by nás informoval o dalším postupu. Máte to?“

„Můžete se spolehnout,“ řekl Rasath, který si pilně dělal poznámky. „Zítra ráno odletíme.“

„Výborně. Pozdravujte ode mne Mercanta a popřejte mu všechno nejlepší do nového roku.“

„Začíná pěkně, jen co je pravda,“ poznamenal Rasath. „Co mohu prozradit Kusenbrinovi?“

„Všechno, až na způsob, jak budeme informovat Rhodana. Ať si myslí, že jste odletěli na Zemi. Vy ale zůstaňte poblíž, abyste nás mohli v případě nutnosti evakuovat.“

„Rozumím, budeme stále na příjmu.“

„Výborně. Můžeme se tedy vrátit ke Kusenbrinovi nebo vypije celou láhev sám.“

Tentokrát vyslovil nadporučíkovo jméno správně. To bylo poslední překvapení, které toho dne Rasatha čekalo.

4.

Ekonomická situace Solárního impéria nepřála oslavám Nového roku a tak Mercant ani nepostřehl, kdy vlastně rok 2405 začal. Ten rok také nevěstil nic dobrého. Bylo jisté, že Mistři ostrovů se neomezí na šíření falešných bankovek, ale pokusí se dobýt Mléčnou dráhu jako kdysi dobyli Andromedu. Každou chvíli mohla propuknout mezigalaktická válka. Bylo proto pochopitelné, že Mercant bral Silvestr jako každý jiný den.

Jako každý den přicházela zpráva od Rhodana. Zatím se mu dařilo uklidnit situaci bez zásahu loďstva i na planetách, kde vznikly nepokoje. Sliboval kolonistům, že nepříteli bude zasazen zdrcující úder, ale sám netušil, jak brzy se to stane.

Zpráva od Mercantova malého přítele Guckyho však stále nepřicházela. Když se konečně ozval ALDABON a obrazovka hypervysílače se rozzářila, uviděl na ní Mercant nikoliv Guckyho, ale Rasatha.

„Dovolil jsem si spojit se přímo s vámi, protože vás musím informovat o výsledcích nasazení zvláštního komanda,“ omluvil se nejdříve Rasath za proniknutí do svatyně impéria a teprve potom tlumočil Guckyho poselství včetně přání k Novému roku. Mercant položil ještě několik otázek a slíbil, že okamžitě bude informovat Rhodana. Ujistil Rasatha, že o přijatých rozhodnutích bude informován a přerušil spojení.

Skutečně se pokusil okamžitě spojit s Rhodanem, ale Rhodan se objevil na obrazovce teprve za dvě hodiny.

„Co se děje, Allane?“

„Gucky, pane. Jeho podezření se potvrdila. Objevili na Jagu tajnou základnu s transmiterem. Příslušnost osazenstva není známa, ale Gucky je přesvědčen, že se jedná o Tefrody. Rozhodl se zatím nic nepodnikat a radí k masivnímu nasazení loďstva. Čeká na vaše rozkazy.“

Rhodan si otřel čelo jako kdyby mu bylo náhle vedro.

„Tak ten maličký zase trefil do černého. Co mi radíte, Allane?“

„Samozřejmě útok, pane. Nemůžeme připustit, aby se kdokoliv roztahoval na námi kolonizovaných planetách, a Tefrodi už vůbec ne. Navíc předpokládám, že tam mají sklady pro zásobování širší akce a skoro jistě duplikátor.“

„Ano, zachycení součástí duplikátoru akci takového rozsahu plně opravňuje,“ souhlasil Rhodan. „Sdělte mi přesnou polohu planety a volací znaky hypercentrály.“

„Gucky navrhuje spojení kurýrem, použití hypervysílačky by mohlo Tefrody varovat.“

„Je skutečně obezřetný, že? Samozřejmě mu vyhovíme.“

„Myslím, že si zaslouží veřejnou pochvalu. Kdyby tolik nenaléhal ještě dlouho bychom základnu na Jagu III neobjevili. Vděčíme jeho podezíravosti za mnoho.“

„Až bude po všem; dostane řád,“ ujistil ho Rhodan a vrátil se k jádru věci „Ujmu se toho osobně a budu vás průběžně informovat. Udržujete spojení s Rasathem?“

„Ano. Vyčkává v prostoru nasazení pro případ nutnosti urychlené evakuace.“

„Výborně. Očekávejte má rozhodnutí zítra ráno,“ řekl Rhodan a obrazovka zhasla. Mercant se opřel o lenoch křesla a zadíval se z okna. Venku svítilo slunce a střechy Terranie se leskly jako zlato. Není však všechno zlato, co se třpytí.

✧ ➹ ✧

Už dva dny Gucky netrpělivě očekával zprávu od Rhodana, ale ta nepřicházela. Gucky už začínal přemýšlet o tom, zda by neměli přepadnout základnu Tefrodů na vlastní pěst. Po delším přemýšlení se o ten nápad podělil s nadporučíkem Heinhoffem.

„To nepřipadá v úvahu,“ rezolutně odmítl tuto variantu odborník na tajné služby. „Musíme se držet toho, co bylo dohodnuto. Rhodan plánuje akci za před pokladu, že nic nepodnikneme. Náš zásah by naprosto změnil situaci a to by mohlo vést k nepředvídatelným komplikacím. To nemůžeme připustit.“

„Dobrá, do zítřka ještě počkám,“ neochotně souhlasil Gucky. „Ale ani o hodinu déle. Potom se teleportuji do stanice Tefrodů, ať už se vám to líbí, nebo ne.“

Heinhoff se raději zdržel komentáře. Ale ulevilo se mu, když očekávaný kurýr dorazil ještě v noci. Dorazil major Beham, Rhodanův osobní kurýr.

„Vy? To je příjemné překvapení!“ zvolal Heinhoff. „Dostali jsme zprávu, že někdo přiletí, ale nevěděli jsme, že to budete vy. Velice mě těší.“

„Mě také, Heinhoffe. Jste zase v pěkné bryndě. ..“

Proč? Ta malá základna...“

„Jak víte, že je malá? Zítra v nula hodin místního času začne útok, tedy vy začnete útok. Rhodan zasáhne později. Je to především na vás, důstojníku pro zvláštní úkoly, Gucky. Imperiální loďstvo se nachází ve vzdálenosti jednoho světelného roku a zaútočí hodinu po vás a to deseti loděmi a zvláštním výsadkovým komandem robotů. Vašim úkolem je do té doby zneškodnit Tefrody.“

„Cože mám?“ vyhrkl zaskočený Gucky.

„Zneškodnit posádku základny,“ opakoval major s ledovým klidem, jako kdyby se jednalo o zcela běžnou záležitost. „Ve svém kurýrním člunu mám plynovou bombu, která posádku uspí. Rhodan trvá na tom, abychom se vyhnuli zabíjení. Zároveň je ovšem nutné akci provést tak rychle, aby Tefrodi nestačili základnu zničit. Potřebujeme ji dostat nepoškozenou. Pro tento úkol jste byl vybrán vy, jako důstojník pro zvláštní úkoly.“

„Hm, cítím se polichocen,“ v tu chvíli Guckyho nenapadlo, co jiného by na to měl říci. „A jak si představujete, že by ta akce měla proběhnout?“

„To už vám vysvětlí John Marshall, bude tu nejdéle za hodinu.“

„Proč tedy nepřiletěl rovnou s vámi?“ podivil se Gucky.

„Otázka bezpečnosti,“ poučil ho blahosklonně Beham. „Kdybych se k vám z nějakého důvodu nedostal, všechno by vám vysvětlil Marshall. V případě, že se tu Marshall v určenou dobu neobjeví, otevřu zapečetěnou obálku a sdělím vám instrukce, které obsahuje.“

„Vidím, že Rhodan bere celou akci opravdu velice vážně,“ poznamenal Heinhoff.

„Velice,“ přisvědčil Beham a Gucky pyšně blýskl svým řezákem.

✧ ➹ ✧

Marshall se neohlásil rádiem, ale telepaticky. Mentální proud zasáhl Guckyho s takovou silou, že okamžitě věděl, že s ním navazuje kontakt Marshall. Nikdo jiný by to nedokázal. Marshall byl nejlepší, proto také byl velitelem sboru mutantů.

„Tak už se ozvi, Gucky! Udej přesně svou polohu, už dlouho tě nemohu zachytit."

„Halo Johne, starý brachu. Stačí ti tohle k zaměření?"

„Víc než dost." O deset minut později na základně zvláštního komanda nehlučně přistála stíhačka, pohybující se na antigravitačním poli. Vystoupil z ní pouze John Marshall - ten pilota nepotřeboval, vždycky pilotoval sám.

Gucky se k němu rozběhl a doslova mu padl kolem krku.

„Už je to dlouho, co jsme se neviděli, maličký," řekl dojatý Marshall a podrbal myšoba na zádech. „Co dělat, vesmír je velký a čas utíká tak rychle."

„Svatá pravda, je to škoda, že se setkáváme jen při takových příležitostech," šveholil Gucky. Heinhoffovi muži na něj nevěřícně zírali, ale on si toho nevšímal. „Co Perry? Už pochopil, že neměl pravdu? Uznává, že pro tyhle věci já mám nos? Jmenuje mě konečně oficiálně tajným agentem?"

„To přece nemohu vědět, maličký," řekl Marshall, opatrně postavil myšoba na zem a pozdravil Heinhoffa a ostatní. „Vím však, že Rhodan je ti velice vděčný. Bez tvé obezřetnosti jsme se mohli dostat do mimořádně nebezpečné situace."

Gucky se nadýmal pýchou.

„Tak co tomu říkáte," zeptal se výbojné Heinhoffa. „Nejsem snad nejlepší? Vždycky jsem věděl, že ve mně dřímá skrytý talent. Tajný agent musí mít především nos, a ten já mám jedinečný."

Nadporučík se nezmohl na slovo a proud Guckyho vychloubání musel nakonec zarazit Marshall. „Když máš tak dobrý nos, tak nám určitě povíš, jak velká je podzemní stanice a kde máme nasadit roboty. Okamžitě se spojím s Rhodanem a ty mu to všechno povíš, ano?"

„Myslel jsem to jen symbolicky, Johne," vytáčel se rozpačitě Gucky. „Velikost stanice neznám, na to můj nos nestačí. Čekám na rozkazy."

Ale to už měl dojem, že zašel ve své kajícnosti příliš daleko a rychle dodal: „Chtěl jsem jednat na vlastní pěst, ale Heinhoff mě žádal, abych počkal do zítřka a tak jsem mu vyhověl. Jinak bych už všechno věděl."

„No co, Rhodan tedy bude muset riskovat," řekl s povzdechem Marshall.

„Ale vůbec ne, půjdu první a Tefrody uspím," zvolal Gucky.

„Doufejme," řekl Marshall, obálku s instrukcemi na zítřek však předal Heinhoffovi.

✧ ➤ ✧

Další den prožil Berl Kuttner něco, na co do smrti nezapomene. Přes manželčino varování si půjčil kluzák a rozletěl se za Kusenbrinem. Nadporučík si byl vědom toho, že během dlouhé rozmluvy nesmí prozradit, že záležitost s Bouřnými horami je vážná. Zmínil se však o nich, ačkoliv Kuttner mluvil o mnohem bližším horském hřebenu. Berl měl vynikající kombinační schopnosti a snadno si dal dohromady svou zprávu, náhlý odlet ALDABONU a zmínku o Bouřných horách.

„Tak dobrá, půjdu a ještě se trochu proletím, třeba objevím ještě nějaké stopy těch cizinců," řekl naoko lhostejně.

„Na vašem místě bych byl opatrný," radil mu Kusenbrin. Nemohl mu let ani zakázat, ani mu prozradit, co se on sám dověděl o činnosti Tefrodů na planetě. „Sám tvrdíte, že tu máme cizince, a já vám věřím. A my nevíme ani kdo jsou, ani co mají v úmyslu. Buďte opatrný."

„Nedělejte si starosti, mám u sebe svou starou Kristýnku," Berl poplácal pažbu své pušky, „a ta mi v nejhorším pomůže."

„Doufám, že ji nebudete potřebovat," řekl upřímně Kusenbrin.

Kuttner se vrátil ke kluzáku. Byl to starý, dvousedadlový typ, ale od moderních strojů se lišil jen tím, že nedosahoval jejich rychlosti. Berl zaujal místo pilota, odstartoval a rozletěl se k severu. Zanedlouho step pod ním vystřídaly hory a za pár minut přistál na místě kam nedávno tak pracně šplhal. Vylezl z kluzáku a znovu si místo pozorně prohlédl. Stopy tu byly stále jasně patrné, ale nedalo se z nich vyčíst, kam odletěly ty tři kluzáky, které tu onehdy viděl. Berl však věřil, že Kusenbrin to nevědomky prozradil: Bouřné hory.

Rozhodl se, že se tam podívá. Když však doletěl k moři, neodolal. Tady, na Jagu III, našel zálibu v potápění. Moře tu bylo mělké a teplé, plné života, ale na dravé ryby nenarazil. Zdejší mořští živočichové se nebáli ani jeho a z toho vyvodil, že tu nemají nepřátele. Bouřné hory již byly na dohled, ale on neodolal pokušení a rozhodl se, že úkol, který si sám stanovil, tolik nespěchá a přistál v zátoce s písečnou pláží.

I zde, jako u ostrovů, kde se dříve potápěl, byla voda teplá a neuvěřitelně průzračná. S jednoduchou maskou se do ní ponořil a plaval pod hladinou přes zátoku směrem k otevřenému moři. Tam však spatřil něco, s čím se dosud na Jagu III nesetkal. Dno mu zmizelo z dohledu. Byla tu takřka kolmá stěna, která se ztrácela ve tmě neprůhledných hlubin.

Kuttner zaváhal, ale potom nadšení z potápění a objevování zvítězilo nad opatrností. Kyslíková bomba mu vystačí ještě na několik hodin. Potápěl se stále hlouběji podél skalní stěny. Ještě v hloubce sto metrů slunce

prozařovalo průzračnou vodu natolik, že by se dalo fotografovat. Skály tu byly porostlé nádhernými květy, které se ladně pohybovaly v podmořských proudech sem a tam. Takovou nádheru nikdy na souši neviděl. To byl hlavní důvod, proč si tolik zamiloval potápění.

Stěna, podél které sestupoval, byla takřka hladká,jen zřídka přerušovaná prohlubněmi, jakýmisi menšími jeskyněmi. Do jedné z nich vplul, ale takřka okamžitě se přesvědčil, že tu není nic k vidění a zase ji opustil. Plul dál k severu.

Když se konečně zase vynořil, aby se zorientoval, přesvědčil se ke svému úžasu, že slunce se už značně posunulo k západu. Byl čas, aby se vrátil do zátoky, kde přistál, ohlásil se Doris a utábořil se. Hned ráno se chtěl porozhlédnout po Bouřných horách. Neměl samozřejmě nejmenší tušení, že na tu dobu byl naplánován Rhodanův útok na základnu Tefrodů.

Vracel se podél skalní stěny k jihu, když zaznamenal pohyb něčeho obrovského. Tak velkou rybu na Jagu III nikdy neviděl. Vzápětí si však uvědomil, že to také není ryba. Viděl před sebou ponorku!

Pravděpodobně to byl průzkumný člun z nějaké kosmické lodi, který se mohl pohybovat stejně dobře ve vodě jako ve vzduchu. Berl se okamžitě ukryl v jedné z prohlubní skalní stěny.

Ponorka připlouvala z otevřeného moře a pomalu a obezřetně se blížila ke skalní stěně. Potom štíhlý člun zmizel v nějaké jeskyni. Byla to skrýš těch cizinců, které viděl přistát v horách?

Berl se rozhodl přijít věci na kloub a plaval k jeskyni v níž ponorka zmizela. To, že byl neozbrojen, ho nezastavilo.

Jeskyně byla nyní jasně osvětlená světlometem ponorky, navíc se světlo odráželo od skalních stěn. Od moře se jeskyně zdála být dost malá, ve skutečnosti však šlo pouze o úzký kanál, který vedl k mnohem větší jeskyni, kde nyní ponorka kotvila.

Berl proplul kanálem a vynořil se na hladinu. U břehu v jeskyni bylo dost skalisek poskytujících bezpečný úkryt. Ponorka už také vyplula na hladinu a kotvila u jakéhosi můstku, který vedl na břeh. Na ponorce se otevřel vstupní poklop a z lodi vystoupili lidé. Byli to skuteční lidé, jen oblečeni do nějakých podivných uniforem. Berl samozřejmě nevěděl, že jsou to Tefrodi, blíženci Pozemšťanů z mlhoviny Andromeda.

Cizinci zavřeli poklop a vystoupili na úzký břeh v jeskyni, tam se zastavili a začali se o něčem dohadovat. Byli však příliš daleko než aby je Berl slyšel. Ze svého úkrytu ani dost dobře neviděl, co dělají. Potom se od skupinky oddělil jeden muž, snad velitel, udělal několik kroků a zůstal stát před skalní stěnou. Chvíli se nic nedělo a potom se stěna rozestoupila a vpustila muže do nitra zdánlivě celistvého skalního masivu.

Ostatní následovali svého vůdce. Když všichni zmizeli v chodbě, dveře se opět zavřely. Skalní stěna se zdála opět neporušená.

Kuttnerovi se honila hlavou. spousta otázek: co je ukryto ve skalním masívu? Je tam tajná základna? Kdo tvoří posádku ponorky? Nemohl se ani rozhodnout, co má dělat. Na jednu stranu byl bezbranný a pokud mají cizinci nepřátelské úmysly, mohli by ho snadno zastřelit, kdyby se o něm dověděli. Na druhou stranu věděl, že se mu už sotva naskytne taková příležitost odhalit tajemství záhadných cizinců. To rozhodlo.

Berl si sundal masku a po hladině doplaval ke břehu. Byl kamenitý a strmý, ale přesto se mu podařilo na něj vyšplhat. Po chodníčku došel až k místu, kde byly zamaskované dveře, marně však pátral po něčem, co by prozrazovalo, že tu jsou. Zůstal bezradně stát. Najednou ho roztřásla zima. V jeskyni bylo mnohem chladněji než na povrchu nebo ve vodě. Vzduch tu však byl překvapivě čerstvý, musel sem proudit odněkud z povrchu.

Berl uvažoval o tom, zda by nebylo rozumnější prozkoumat ponorku nebo jeskyni prostě opustit, když se stalo něco neočekávaného. Dveře ve skále se začaly otevírat. Kuttner byl zvyklý rozhodovat se rychle. Cesta byla volná a on vykročil:

Jakmile vstoupit do chodby ve skále, dveře za ním se opět zavřely. Teprve v tom okamžiku se Berl lekl - byl v pasti. Určitě byly někde v jeskyni namontovány kamery, které ho zachytily. Proto se dveře před ním otevřely a on do nich bez rozmýšlení vstoupil!

Rychle se otočil a začal horečně hledat nějaký mechanismus, který dveře otevírá. Nic však nenašel. Ať dělal, co dělal, dveře zůstávaly zavřené.

Když se přesvědčil, že dveře nedokáže otevřít, nezbývalo mu než hledat nějakou jinou cestu ven. Rozhodně zde nehodlal zůstat navěky.

Chodba nebyla široká, ale i tady byl čerstvý vzduch a příjemná teplota: Dokazovalo to, že tyto prostory jsou klimatizované. Berla teď zaujala otázka, jak se o cizincích v Bouřných horách dověděl Kusenbrin. Byl snad s nimi spolčený? To mu připadalo absurdní.

Postupoval chodbou, která začínala strmě stoupat. Podlaha pod jeho nohama se náhle změnila, už to nebyla skála, ale jakási umělá hmota, která se dala do pohybu sotva na ni vstoupil. Pohyblivý chodník! Pohyboval se stále rychleji a Berl měl co dělat, aby neztratil rovnováhu, zvlášť vzhledem k tomu, že chodba už stoupala v úhlu téměř pětačtyřicet stupňů. Byla osvětlena jen slabě, ale rovnoměrně. Zdroj světla však nikde nespatřil. Stěny byly naprosto hladké, ale nepochybně to byly skalní stěny, žádná umělá hmota.

Pohyblivý chodník opět zpomalil. Hned potom skončilo stoupání a před ním bylá úplně rovná chodba.

Berlovo tušení, že je v pasti, bylo oprávněné. Byl očekáván. Šest mužů v neznámých uniformách na něj mířilo zbraněmi, jaké nikdy neviděl. Mlčeli, ale jeden mu pánovitě pokynul. Smysl gesta byl jasný a Berl sestoupil z

pohyblivého chodníku, ostatně mu nic jiného nezbývalo. V této chvíli byl rád, že u sebe nemá svou Kristýnku, to by už byl nejspíš po smrti.

Velitel ozbrojenců mu něco řekl, ale on mu nerozuměl. Byl to jazyk naprosto odlišný od interkosma, Kuttner v něm však postřehl některé známé prvky a byl přesvědčený, že při dobré vůli z obou stran by se nakonec mohl s cizinci domluvit.

Berl se však v následujících hodinách přesvědčil, že právě dobrá vůle na druhé straně chybí. Byl předveden k mnoha různým osobám, ale nikdo se vůbec nenamáhal pochopit ho a odpovědět mu na četné otázky, které kladl. Rovněž cizinci mu neustále kladli otázky, kterým nerozuměl. Teprve po delší době přinesli translátor, překládací stroj. Ani ten však nepomohl. Berlovi totiž unikal smysl kladených otázek, i když teď rozuměl jednotlivým slovům. Po neúspěšných pokusech něco se dovědět ho cizinci zamkli v nějaké prázdné místnosti. Teprve teď měl Berl čas podívat se na hodinky. Byla skoro půlnoc.

5.

„Zbývá nám ještě hodina času," řekl Gucky, když s Heinhoffem a s jeho muži probrali některé detaily dalšího postupu. „Celá záležitost by byla hračkou, kdybychom chtěli základnu zničit a posádku zlikvidovat. Nám však jde o to cizince uspat a to takřka v jediném okamžiku, aby nestačili svou základnu zničit sami. Znamená to, že bychom měli pustit plyn do klimatizačního zařízení: Je to starý trik, já vím, ale zatím se vždy osvědčil."

Heinhoff přikývl na souhlas. „Teď sotva vymyslíme něco lepšího. Jak ale objevíme klimatizační zařízení dřív, než nás zpozorují?"

„Protože půjdu sám," prohlásil Gucky a vítězoslavně se rozhlédl po ostatních. ;,Umístím bombu a ztratím se."

„Nic jiného nám také nezbývá, protože vůbec netušíme, kde je vchod do té jejich podzemní skrýše. Je to bída, ale je to tak.

Dobře, Gucky, souhlasím. Žádám vás však, abyste byl nanejvýš obezřetný. Jestliže vás objeví, je všechno ztraceno, i když asi nevyhodí okamžitě stanici do povětří."

Gucky okamžik zvažoval zda se nemá urazit, že ho tak podceňují, uvědomil si však, že zbývá už jen málo času a neurazil se.

„Skočím odsud, protože naše měření jsou poměrně přesná a navíc se mně i Marshallovi podařilo zachytit myšlenkové impulsy. Patří nesporně Tefrodům a tím je vyřešena otázka, s kým máme tu čest. Bohužel ty impulsy jsou velice slabé a navíc zkreslené nějakým rušivým polem a jsou proto nesrozumitelné. Když se budu teleportovat, vezmu s sebou Noira. V případě nutnosti může Tefroda, který by nás náhodou objevil, mentálně kontrolovat a vnutit mu svou vůli. Tak se také můžeme dovědět, kde je ústřední šachta klimatizace."

Heinhoff vyslovil ještě řadu návrhů, Gucky je však všechny přesvědčivě odmítl. Bylo jasné, že skutečně na žádný lepší postup nepřipadnou a že nejspíš ani neexistuje. Za daných podmínek mohl do podzemní stanice proniknout pouze Gucky a to teleportací.

Když diskusi uzavřeli, Marshall oznámil její výsledky ve stručném hlášení Rhodanovi a Rhodan souhlasil se zahájením akce ve stanoveném čase. Akce se rozjela a nebylo už možné na ní nic měnit.

Přesně v nula hodin místního času Gucky vzal Noira za ruku a soustředil se na souřadnice, určené dosavadními měřeními. Potom se odhmotnil.

✧ ➤ ✧

Od první chvíle zhmotnění šlo všechno šejdrem. Gucky okamžitě ucítil mentální odpor, který mu čelil. Neskládal se však z jednotlivých identifikovatelných impulsů, ale tvořil souvislou neprostupnou zeď. Navíc byla směrována přímo proti němu.

V prvních vteřinách neměl Gucky čas přemýšlet o tom fenoménu, který mu připadal známý, zároveň však i cizí. Gucky pustil Noirovu ruku a začal se rozhlížet. Stáli uprostřed rozsáhlé haly jejíž strop tvořila skála. Hala byla plná strojů a nejrůznějších kontrolních přístrojů. Bylo nejvýš pravděpodobné, že se nacházejí v hlavní centrále stanice u energetického zdroje. Zdálo se, že tu není živá duše.

„Měl bys sem dopravit ostatní," řekl Noir svírající v rukou paprskomet. „Pospěš si."

Gucky mlčky přikývl. Něco ho však zneklidňovalo, znejišťovalo. Vtom pochopil, že je to právě ta zeď mentálního odporu, která se mu postavila. Ještě jednou však pokynul Noirovi, který se krčil za mohutným strojem, soustředil se a zůstal nehybně stát. Výraz jeho tváře prozrazoval zděšení, ba paniku. Jeho prsty si nervózně pohrávaly s vakem s plynovými bombami. Ovládl se však a znovu se pokusil koncentrovat na skok. Ani teď se však nic nestalo.

„Co se děje?" zeptal se znepokojeně Noir.

„Nic, právě že nic. Nemohu se teleportovat!"

„Chceš tím říci, že jsi ztratil tu...," zvolal zděšeně Noir. Nějaký hluk z druhého konce haly ho donutil zmlknout vprostřed věty. Někdo vstoupil do haly a blížil se k nim těžkými, rovnoměrnými kroky. Gucky i Noir pochopili okamžitě, že je to robot.

„Nejsem schopen se teleportovat," řekl opět Gucky. „Dělá to ten odpor, který tu cítím po celou dobu. Nevím jak bych to nazval, blok, léčka, nevím. Celý náš plán je v troskách. Musíme si tedy poradit jak to jen půjde. Heinhoff bude zuřit, ale to mě spíš těší."

„Musíme zneškodnit robota dřív než, spustí poplach," připomněl mu Noir.

Teď už robota viděli. Měl lidskou podobu a tudíž byl vyroben Tefrody. Byl to ovšem potvrzující důkaz, nebylo to nic nového. Kontroloval nějaké přístroje, nebyl to tedy válečný robot á nejspíš nebyl ozbrojený. Nebylo však pochyb, že Tefrodi mají i válečné roboty, kteří budou jejich stanici hájit. Pravděpodobně však neměli naprogramovanou destrukci stanice. Noir zničil robota jedinou dobře mířenou ranou z paprskometu.

„Zbývá nám jen padesát minut do chvíle, kdy Rhodan zahájí útok," řekl Gucky.

„Do té doby musíme svůj úkol splnit. Jdeme. Nebo si snad myslíš, že ústřední šachtu klimatizace najdeme zde v hale?"

„Pochybuji. Klimatizační zařízení je obvykle situováno samostatně."

Našli východ a ocitli se v labyrintu chodeb, které se protínaly, zatáčely, rozdvojovaly. Za chvíli ztratili orientaci. Několikrát zahlédli Tefrody nebo roboty, naštěstí však vždy stačili odbočit dřív, než byli spatřeni.

Gucky začínal chápat, že tak obrovskou podzemní stanici nebylo možné vybudovat narychlo a v době, kdy se na planetě usadili pozemští kolonisté. Práce takového rozsahu by nutně museli zpozorovat. Z toho mohl být vyvozen jen jediný závěr. Gucky ho prozradil Noirovi ve chvíli, kdy se na okamžik ukryli do nějakého výklenku, aby zvážili situaci a rozhodli o dalším postupu.

„Je mi jasné, André," řekl Gucky, „že tahle stanice pochází z dob, kdy Lemuři hledali úkryt před halutskou agresí. Museli však prchnout i odsud a stanice na Jagu III byla zapomenuta. Zapomněli na ni Haluťané i Lemuři, ale nikoliv Mistři ostrovů. Ti už dávno zvládli cesty do minulosti a naučili se využívat vše podstatné, co v minulosti zjistí, pro přítomnost. Tím se vysvětluje, že tato vrcholně nebezpečná inteligence bez problémů nalézá vhodné základny pro sebe tam, kde potřebuje. Obrovské prostory pod Bouřnými horami jim přišly vhod. Stačilo je jen znovu vybavit. Není to jasné?"

„Je to docela možné, maličký," připustil Noir. „Zbývá však otázka, co tu pohledávají, k jakému účelu je chtějí využít?"

„Ke stejnému jako na Zemi. Nemysleli si však, že je tu tak brzy objevíme, cítili se tu mnohem bezpečněji. Vůbec bych se nedivil, kdybychom zjistil, i že tady velí někdo z Mistrů ostrovů. Další útok na pozemskou měnu měl asi přijít odsud. Jenže my jsme tady a pěkně jim ty karty promícháme," dokončil vítězoslavně Gucky.

„Neříkej hop, dokud jsi nepřeskočil," zchladil ho Noir.

„Stačí už jen najít rozvod klimatizace a je to," jásal Gucky, jako by šlo o to, koupit housku v krámě za rohem.

Pokračovali tedy v cestě, ale stejně bezcílně jako dosud. Gucky se znovu pokusil teleportovat, ale opět bezvýsledně. Také myšlenkové impulsy Tefrodů se mu dařilo zachycovat jen sporadicky. Většinou připomínaly jen neurčitý šum a jen chvílemi byly dostatečně zřetelné na to, aby mohl pochopit jejich smysl. Gucky z toho vyvodil, že blok, či co to bylo, pracuje intuitivně a tudíž za tím nestojí žádný mechanismus, žádná automatika, nýbrž nějaká inteligentní bytost, která nemá ani tušení, že tím brání nějakému teleportérovi nebo telepatovi v uplatnění jejich schopností.

Jako vždy opatrně zabočili za jeden roh a okamžitě couvli. Ani ne dvacet metrů od nich stál uniformovaný Tefrod, zřejmě na stráži před nějakými dveřmi. Gucky a Noir se stáhli do prázdné chodby, aby si mohli nerušeně promluvit.

„Za, těmi dveřmi musí .být něco zvlášť důležitého, jinak by tam nestála stráž," mínil Gucky.

„Správně. Klimatizační zařízení?" nadhodil Noir.

„To sotva, stejně bych ale rád věděl, co tam je. Zneškodníme toho Tefroda?"

„To nebude problém, ale potom se ostatní brzy dozvědí; že tu jsme."

„No a? Za půl hodiny udeří Rhodan, tak se to dozvědí stejně. Musíme něco podniknout. Nemůžeme tady jen tak pobíhat. Použijeme narkotizační paprsky."

Noir nastavil svou zbraň tak, aby nezabíjela, ale jen na čas nepřítele uspala, svým hypnotickým schopnostem nedůvěřoval od chvíle, kdy se ukázalo, že Gucky ztratil schopnost teleportace. Zbraň byla bezpečnější. O pár vteřin později se Tefrod skutečně zhroutil a zůstal nehybně ležet. O něho se už nemuseli starat.

Než se probudí, bude po všem.

Dveře však byly zamčené a také Guckyho telekinetické schopnosti selhaly. Opět byli nuceni použít paprskomet. Trvalo jim to déle, protože museli svou práci přerušovat, aby se místnost za dveřmi nepřehřála. Konečně však se elektronický zámek roztavil a dveře se pootevřely: Oba napjatě naslouchali. Uvnitř slyšeli něčí zrychlený dech. Potom kroky. A potom uviděli něčí oči. Někdo opatrně vyhlížel škvírou. V očích byl strach, ale i naděje.

„Kdo jste? Rozumíte mi?" zeptal se Noir.

„Jmenuji se Berl Kuttner. Ti chlapi tady mě zajali, když jsem objevil vchod do jejich stanice. Vy patříte k našim? Mluvíte naší řečí.“

„Předpokládám, že jste jeden z osadníků na Jagu III.“

„A vy ne?“

„Ne. Patřím ke zvláštnímu komandu pozemského loďstva,“ řekl Noir, strčil do dveří a vstoupil. Gucky za ním.

„Kdo je tohle?“ vyjekl zmatený Berl. „Tak malý... v uniformě... a ten ocas, to není možné!“

„Důstojník pro zvláštní úkoly Gucky, který operaci velí. Jemu vděčíte za svou záchranu,“ poučil ho Noir. „Mluvil jste o vchodu do stanice Tefrodů. Musíte nám ho ukázat, ale to má čas. Víte, kde je hlavní klimatizační šachta?“

„Bohužel ne,“ přiznal Berl. „Neměl jsem vůbec čas porozhlédnout se. Vodili mě však z místnosti do místnosti, než mě sem zavřeli, a v každé je zamřížovaný otvor klimatizační šachty. Myslím, že důstojník Gucky je dost malý na to, aby se otvorem protáhl a potom snadno najde ústřední šachtu.“

Noir přikývl a podíval se na Guckyho.

„Co by Terra dělala beze mě?“ řekl s povzdechem Gucky. „Zkusím to. Kdybych uvízl, tak se mi třeba podaří překonat ten podivný blok a teleportovat se.“

„S tím plynem to musíš zařídit sám, Gucky,“ řekl Noir, ačkoliv se mu to neříkalo lehce. „Já musím informovat Heinhoffa o situaci a o vchodu do stanice, který mi Kuttner ukáže. Jakmile se dostanu ven, spojím se s ním rádiem. To už bude jedno, jestli to Tefrodi uslyší.“

„Tak mi pomozte oddělat tu mříž,“ řekl na to Gucky. Berl si s ní poradil v několika vteřinách a pomohl Guckymu do šachty.

„Tak co?“ napjatě se zeptal Noir.

„V pořádku,“ dolehl k nim zdušený Guckyho hlas. „Raději rychle zmizte. Bylo by škoda, kdyby vás dostali pár minut před tím, než je uspím.“

Noir si sice nebyl úplně jistý, že se to Guckymu podaří, ale tak či tak, musel'i spěchat. Spolu s Berlem tedy opustil místnost. Najít východ však nebylo snadné. Berl měl sice vynikající orientační schopnosti, ale orientovat se v té spleti chodeb bylo i pro něj nesnadné. Postupovali proto pomalu a čas je tlačil stále víc. Hrozilo nebezpečí, že Rhodan zaútočí dřív než bude posádka zneškodněna a za situace, kdy nezná vchod do stanice a dokonce ani její přesnou polohu a velikost.

Zbývalo deset minut do stanovené hodiny útoku, když se konečně dostali na pohyblivý chodník, který je dovezl ke vchodu do jeskyně propojené s mořem. Naštěstí neměli potíže aspoň s otevíráním dveří - otevřely se automaticky, jako se automaticky dal do pohybu chodník.

Ponorka tu stále ještě kotvila. Noir si už rozepnul bundu od uniformy, aby skočil do vody, když náhle změnil plán.

„Proč bychom plavali pod vodou, Kuttnere, půjčíme si tenhle krám,“ řekl.

„Vy s tím umíte zacházet?“ podivil se Berl.

„Doufám, že si s tím poradím. Tefrodské konstrukce jsou velice podobné našim. Pojďme, nesmíme ztrácet čas.“

Noir měl pravdu. Už za několik minut pluli na mořské hladině. Noir zapnul vysílačku, ale než stačili navázat spojení, uslyšeli Rhodanův hlas. Velel k útoku.

✧ ➤ ✧

Gucky se proplazil odbočkou šachty, která vedla k Berlovu dočasnému vězení, a dostal se do širší šachty, kde se mohl pohybovat volněji a rychleji. Podíval se na hodinky. Do začátku útoku zbývalo už jen pár minut. Lezl dál proti sílícímu proudu čerstvého vzduchu. Mohl by si navléknout plynovou masku a použít své bomby už tady, ale potom by plyn zasáhl jen část stanice. Rozhodl se, že se musí dostat k centrální šachtě.

Za chvíli se dostal do nějaké krychlové komory, do níž ústilo více šachet. Jedna z nich vedla kolmo vzhůru a odtud proudil čerstvý vzduch. Gucky se opět pokusil teleportovat, ale zase neúspěšně. Na jedné straně svislé šachty byly však vsazené železné skoby, které sloužily jako žebřík. Komora byla zřejmě rozvodnou vzduchu, takže stačilo pustit plyn tady, a dostane se do celé stanice, Gucky pak by mohl lézt kolmou šachtou nahoru a nemusel by si ani brát plynovou masku.

Gucky už neváhal ani okamžik, vyndal bomby, odjistil je a hodil na podlahu. Neviditelný plyn začal unikat s jemným syčením a proud vzduchu ho roznášel do všech bočních šachet. Během deseti minut by se vše živé na stanici mělo ponořit do hlubokého spánku. Gucky se opět podíval na hodinky. Probíhá-li vše podle plánu, zbývaly do začátku útoku jen vteřiny.

Gucky začal šplhat. Dravý vzdušný proud mu však bránil ve výstupu. Naštěstí o dvacet metrů výš narazil na boční mříž. Za mříží byla prázdna místnost. Mříž povolila snadno a spadla na podlahu. Gucky nejdříve vystrčil hlavu a potom skočil. Místnost byla vysoká přes tři metry a vývod šachty byl až u stropu. Gucky byl tudíž v této místnosti uvězněn. Teleportovat se nemohl a vyskočit tři metry vysoko samozřejmě nedokázal.

Místnost byla oválná a na stěnách byly velké obrazovky, nyní však tmavé. Pod nimi byly obvyklé pulty. Před rozvodnou deskou stálo pohodlné otáčecí křeslo na kolečkách. Strop zakrývala barevná trojrozměrná projekce galaxie. Dvoje dveře vedly do sousedních místností nebo do chodby.

Gucky tu stál bezradně a nevěděl, co dělat. Zbaven svých mimořádných schopností se cítil bezmocný.

Vtom si však uvědomil, že už nezachycuje žádné mentální impulsy Tefrodů. Zároveň k němu pronikl sice slabě, ale přece jen zřetelně jiný, dobře známý impuls. John Marshall!

„Johne, odpověz jestli mě slyšíš!“ vyslal Gucky svůj impuls.

„Kde vězíš, Gucky? Co se stalo?“ dostal odpověď.

Guckymu spadl kámen ze srdce. Soustředil se a vyslal stručnou zprávu o všech událostech během nasazení ve stanici Tefrodů. Chvíli trvalo než Marshall odpověděl.

„Rhodanovy lodě vysazují roboty. Heinhoff, když se nedočkal zpráv od tebe, začal jednat na vlastní pěst a objevil nějakou šachtu, která musí vést do stanice. Právě tudy proniká se svými lidmi a za podpory robotů. Předpokládám, že tvůj plyn už zabral, nedaří se mi zachytit žádné impulsy Tefrodů.“

Teprve tato poslední poznámka Guckyho trkla. Tefrodi spí, tudíž... „Jsem hovado! Jsem hrozné hovado!“ zvolal Gucky, vědom si toho, že ho nikdo nemůže slyšet.

Potom se koncentroval na dveře na protilehlé straně .místnosti - a teleportoval se. Teleportoval se úspěšně. Ten podivný blok přestal fungovat. Guckymu už nic nebránilo ve využití všech jeho schopností.

„Hovado sem, hovado tam, ale jsem to já, já sám, kdo dobyl tuhle stanici,“ zajásal Gucky, kterému se spolu se schopnostmi vrátilo i jeho nemalé sebevědomí. „Kamarádíčkové pěkně chrní, plyn se už rozptýlil, tak je půjdu pěkně posbírat.“

Právě zvažoval, kam se teleportuje, když ho zasáhl tak silný myšlenkový proud, až ho rozbolela hlava. Přicházel z prostoru za dveřmi vlevo. Smysl poselství však Guckymu zůstal utajen, protože poselství bylo zakódováno. Doposud si Gucky vůbec nedovedl představit, že by bylo možné kódovat myšlenkové poselství jako rádiovou zprávu. Za okamžik si však vzpomněl, že cosi podobného už zažil. Na základě tehdejší zkušenosti odvodil, že v sousední místnosti je někdo, kdo intenzívně myslí, aleje od;Guckyho oddělen energetickou stěnou, která „šifruje“ jeho myšlenky.

Omámená posádka stanice najednou nebyla tak důležitá jako kdosi za stěnou. Sem se plyn nedostal a muž byl varován. Bylo možné, že má dost technických prostředků, aby čelil Rhodanovu útoku. Kromě toho mohl varovat Mistry ostrovů a právě tomu bylo třeba zabránit.

Gucky vytáhl svůj paprskomet z pouzdra a odjistil ho, potom přistoupil ke dveřím a telekineticky otevřel elektronický zámek. Dveře se otevřely.

První, co Gucky spatřil, byl obrovský transmiter hmoty uprostřed rozlehlé haly a mřížová klec s' otevřenými dveřmi. Drobné jiskérky ve vzduchu dosvědčovaly, že transmiter je zapojený. Množství přístrojů kolem dokazovalo, že se Gucky nachází v nervovém centru stanice. Odsud se vysílaly rozkazy, odsud se dalo kamsi nebo odkudsi transmitovat.

Obrazovky na stěnách zářily. Zabíraly různé části strojovny v níž se pohybovaly pracovní roboti. Gucky spatřil i několik Tefrodů, ti však buď leželi nehybně na zemi nebo seděli zhrouceně v křeslech. Plyn je zasáhl dříve, než přišlo varování.

Na jedné obrazovce Gucky spatřil sklad bojových robotů. Poplachový signál je aktivoval a oni se dali do pohybu. Nyní budou jednat podle svého programu a nikdo už je nezastaví - budou provádět stanovené úkoly dokud nebudou zničeni.

Vtom Gucky zaznamenal změnu polohy zdroje myšlenkových impulsů. Ať již to byl kdokoliv, dal se do pohybu. Gucky ho ale stále neviděl. Raději se proto stáhl do rohu, odkud měl nejlepší rozhled po hale. Mohl sledovat pohyb neznámého, aniž by byl sám spatřen. Předpokládal, že se jedná o Tefroda, velitele stanice.

Myšob zaznamenal, že muž opustil prostor vedle haly transmiteru a vstoupil do sousední místnosti, kterou Gucky před chvílí opustil. Ani tam se však nezastavil. Blížil se. Gucky napjatě čekal. Ruka svírající zbraň se však nechvěla. Pomalu zvedl paprskomet do palebné polohy. Rozhodně nemínil váhat ani okamžik, věděl jak nebezpeční Tefrodi jsou, zvlášť když jsou zahnáni do kouta.

Potom muže uviděl vcházet dveřmi, kterými před několika minutami prošel.

Byl to Mistr ostrovů. Uniforma a znaky obou galaxii na prsou Guckyho nenechávaly na pochybách. Znamenalo to také, že muž má individuální ochranný štít, proti němuž byl Guckyho paprskomet neúčinný. Gucky si uvědomil, že proti této bytosti je bezmocný.

Mistr se zadíval na obrazovky aniž si všiml, že ho někdo pozoruje. Potom za pnul další obrazovku. Objevilo se na ní panorama horského masivu braného zřejmě shora, patrně z družice. Vrcholky hor a náhorní plošiny byly jasně vidět, stejně zřetelně byly vidět i pozemské lodě a komanda robotů, která z nich proudila. Za nimi postupovali výsadkáři.

Gucky však na obrazovku vrhl jen letmý pohled a plně se soustředil na Mistra před ní. Byl zřejmě veliče rozčílený. Gucky to poznal i podle frekvence a síly myšlenkových impulsů. Muž přistoupil k dalšímu pultu a zřejmě vydal nějaký rozkaz robotům, protože ti se rychle přeskupili. Gucky si uvědomil, že musí jednat. Další rozkaz mohl znít - zničit stanici.

„Vzdejte se!“ zakřičel Gucky. „Pomalu se otočte!“

Mistr ostrovů to udělal, Jakmile spatřil Guckyho, jeho rty se zkřivily v tak přezíravém úšklebku, jaký Gucky ještě nezažil, ačkoliv ho kdekdo zpočátku podceňoval. Muž se ani nenamáhal Guckymu cokoliv říci. Chráněn svým individuálním štítem se cítil docela bezpečný. Docela klidně vykročil směrem k transmiteru.

V myšobovi se vařila krev, ale věděl, že je zbytečné na Mistra ostrovů střílet. Něco však podniknout musel, protože za několik vteřin mohl Mistr ostrovů navždy uniknout do neznáma. Zbývala jediná možnost, jak mu v tom zabránit - zničit transmiter.

Gucky to udělal. Potřeboval na to sedm dávek ze svého paprskometu. Dopravní klec se napůl roztavila a potom explodoval generátor pole. Gucky se musel přikrčit za nejbližší přístroj, aby ho nezasáhly žhavé úlomky, které se rozletěly po celé hale..

Právě tohoto okamžiku využil šéf základny, nezranitelný za svým štítem. Pro stě odešel z haly a zablokoval své myšlenkové impulsy. Když se Gucky konečně narovnal, byla hala prázdná a Gucky Mistra ostrovů nemohl ani zaměřit.

Vrhl se do sousední místnosti, ale i ta byla prázdná. Otevřené dveře na druhé straně však dokazovaly, že Mistr ostrovů prošel tudy. Gucky se vrhl za ním. Byl natolik rozrušený že ho vůbec nenapadlo se teleportovat.

Paprskomet připravený k palbě držel stále v ruce pro případ, že by narazil na tefrodské roboty. Proběhl další prázdnou místností a vběhl do chodby. Chodba prudce stoupala, zřejmě vedla na náhorní plošinu. Pronásledovaného neviděl, ale bylo jasné, že.jinudy uniknout nemohl. Nahoře možná byly ukryté kluzáky, které viděl Berl a někde čekala i kosmická loď. Gucky se rozběhl za ním. Konečně ho napadlo teleportovat se a on udělal obrovský skok - ale Mistr ostrovů nikde.

Vtom zahřměl výbuch kdesi dole ve stanici a vzápětí Guckyho zasáhla tlaková vlna. Byl prudce odhozen na zeď chodby a málem ztratil vědomí. Přesto si okamžitě uvědomil, že roboti zahájili akci zničení stanice. Rhodanův záměr převzít stanici neporušenou se nezdařil. Gucky ovšem netušil, že právě byl zničen obrovský duplikátor, který dodával miliony falešných bankovek.

Sotva se Gucky vzpamatoval, pokračoval ve svém pronásledování. Chvílemi běžel, potom se zase teleportoval. Viděl nehybně ležící Tefrody i postupující roboty, ale ten, kterého pronásledoval, jakoby se vypařil.

Až konečně se při dalším skoku dostal do obrovské haly vysoké aspoň.sto metrů. Nějaká šachta z ní vedla kolmo vzhůru. Pod ní bylo startovní zařízení, ale kosmická loď tu již nebyla. Přišel pozdě. Teprve později se dověděl, že i pozemské lodi, kroužící kolem planety, ji zaměřily pozdě. Malá, ale obdivuhodně rychlá loď stačila uniknout do lineárního prostoru. Šéf unikl.

6.

Nadporučík Heinhoff pronikl do šachty, která vedla ke stanici z náhorní plošiny v doprovodu deseti svých mužů.a zároveň vydal Rhodan rozkaz k výsadku komand robotů. Boj o stanici začal.

✧ ✦ ✧

Heinhoff a jeho lidé byli po zuby ozbrojeni. Doufali sice, že Tefrodi budou zneškodněni, ale věděli, že roboti budou bojovat, dokud je nezničí. Museli ovšem spěchat, protože nebylo vyloučeno, že měli naprogramováno za jistých okolností zničit stanici a při tom, samozřejmě, i sebe.

Antigravitační výtah, na který narazili, fungoval automaticky a celé komando začalo okamžitě a rychle klesat do neznámých hlubin hory. Pro každý případ Heinhoff vydal rozkaz, aby si všichni nasadili plynové masky.

Za chvíli se dostali na úroveň podzemní základny. Sotva vystoupili, narazili na bezvládně ležícího Tefroda a Heinhoff si oddechl. Gucky tedy svůj úkol splnil. Kapitán nechal hlídku u výtahové šachty a s ostatními postupoval dál, aby zabránil zničení stanice. To se však nepodařilo. Výbuch duplikátoru je zasáhl ještě více než Guckyho, protože byli blíž. Sotva se stačili sebrat uslyšeli těžké kroky pochodujících robotů. Nejhorší bylo to, že roboti se blížili z různých stran.

„Poručíku Müllere, budete hájit se třemi muži přístup z chodby vlevo. Zničte každého robota, který se objeví. Já budu s ostatními postupovat dál. Udržujte spojení.“

Nadporučíkova skupina se brzy dostala do haly, kde byly trosky zničeného duplikátoru. Roboty slyšeli přicházet chodbou zprava. Heinhoff musel buď ustoupit, nebo zaútočit, rozhodl se pro útok. Ve stejné chvíli dostal hlášení od hlídky u výtahu, že nastupuje první skupina Rhodanových robotů. Heinhoff rozestavil své muže tak, aby se ústí chodby ocitlo v jejich koncentrované palbě ze všech stran. Trosky poskytovaly dostatek vhodných úkrytů. Za okamžik se v poničené hale objevilo osm těžce vyzbrojených tefrodských robotů: Roboti se ovšem o žádné krytí nestarali, postupovali stále kupředu.1 tak trvalo sotva deset minut, než byli zničeni. V tomto okamžiku nadporučík nevěděl, že .právě zničil komando robotů, které mělo za úkol zničit celou stanici.

Roboti zatím vystřídali Millerovu skupinu, která se připojila k Heinhoffovi, další roboti sbírali bezvládné Tefrody a dopravovali je na povrch. Zanedlouho objevil Heinhoff normální výtah, který vedl někam nahoru.,

Nastoupili a výtah je dopravil do transmiterové haly kde nalezli stopy boje, i když nevěděli, že zničení transmiteru má na svědomí právě Gucky. Heinhoff zanechal hlídku u obrazovek, které byly stále ještě funkční a sám s ostatními muži pokračoval chodbou až do haly, kde byla ukryta kosmická loď.

„Někdo nám tudy unikl, rád bych věděl, kdo to byl," poznamenal Heinhoff, když si prohlížel startovací zařízení.

„To vám mohu říct velmi přesně," ozval se hlas za jeho zády. Nadporučík se otočil a uviděl Guckyho, který pokračoval: „Byl to velitel stanice, Mistr ostrovů. Ten, který zřídil základnu na Zemi. Bohužel jeho individuální ochranný štít mi zabránil, abych ho dostal."

„Odvedl jsi vynikající práci, Gucky," pochválil ho Heinhoff. „To, že ten chlap unikl, není tvoje chyba. Stanici jsme obsadili a to je především tvoje zásluha."

✧ ✦ ✧

Berl Kuttner se mimovolně postavil do pozoru, když před sebou uviděl vysokého důstojníka.

„Děkuji vám za vaší iniciativu, pane Kuttnere. Jmenuji se John Marshall," řekl náčelník sboru mutantů a podal Kuttnerovi ruku.

„Hodně jsem o vás slyšel a už jsem se seznámil také s Guckym, jsem velice hrdý na to, že jsem vás poznal," mumlal Berl.

„Musím vás požádat, abyste pomlčel o všech událostech jichž jste byl svědkem a účastníkem," řekl Marshall. „Bude lepší pro vývoj kolonie, když nikdo ne bude vědět, co se tu událo. Mnohé osadníky by to mohlo velice znepokojit."

„Rozumím," řekl posmutněle Kuttner.

„Ale jak pak budu vypadat? Jako blázen, který vidí duchy..."

„Komu jste zatím o svých pozorováních řekl? Vaší paní a Kusenbrinovi, že?

Paní můžete říci, že jste se zmýlil a Kusenbrin je do věci zasvěcen, ví tudíž, že vaše pozorování byla přesná a bude i na dále podporovat vaše průzkumné výpravy. My mu to doporučíme."

„Pak je to v pořádku; mě šlo především o Kusenbrina. Má mě za podivína a kdyby si myslel, že jsem si všechno vybájil, mohl bych s ním mít potíže," vysvětlil Berl.

„S tím si už nemusíte dělat starosti a s Kusenbrinem můžete mluvit zcela otevřeně, samozřejmě pouze mezi čtyřma očima," ujistil ho Marshall. „Teď vás Noir odveze domů."

„To ne, stačí, když mě vrátí do zátoky -je tam kluzák, který jsem si půjčil a kdyby ho někdo ukradl, musel bych ho zaplatit a peněz moc nemám," protestoval Kuttner.

„Dobře. Noir vás doprovodí do zátoky a vy poletíte domů," souhlasil Marshall.

Berlovi však nic nebylo vhod. „Nemůžete mi bránit, abych prozkoumal Bouřné hory. Je tu tolik věcí, které je třeba prozkoumat."

„Můžete tu zkoumat co chcete a jak dlouho chcete, ale ne dnes. Musíme dokončit akci a zajistit stanici. Kdybyste se tu pohyboval, mohlo by se stát, že by vás považovali za jednoho z Tefrodů a nemuselo by to pro vás dopadnout dobře."

„Rozumím," řekl trochu vylekaný Kuttner. „Poletím tedy domů a uklidním manželku. Ještě štěstí, že nejsme na Zemi. Kdybych se tam vrátil až ráno, to by byl rachot."

„To věřím," řekl s chápavým úsměvem Marshall. „Jsou věci, které zůstávají stejné po tisíciletí i když se svět stále mění."

7.

Tu noc neměl Rhodan ani chvilku volnou. Neustále docházela hlášení od různých útvarů a on vydával rozkazy. Stanice byla dobyta poměrně snadno. Jen skupiny robotů kladly odpor, posádka byla v bezvědomí. Mistr ostrovů bohužel uprchl, ale Rhodan věděl, že se někde zase objeví.

Guckyho podezření se potvrdilo v plném rozsahu. Rhodan na to musel stále myslet. Udělal chybu, když myšoba nebral dost vážně. Podcenil ho, myslel si, že se chce dělat důležitým a dokázat, že je nepostradatelný.

Zatím přišlo hlášení, že omámení Tefrodi už byli dopraveni do CRESTU III a lékaři jim začali dávat injekce, které je zase přivedou k vědomí. Rhodan se odebral do velké společenské místnosti, kde byli zatím uloženi.

Šéflékař mu vyšel vstříc.

„Uložili jsme je podle hodností," oznámil. „Předpokládám, že nejdříve budete chtít vyslechnout důstojníky. Už jsme je začali probouzet."

Rhodan se zaměřil na vysokého, štíhlého mladíka, který ležel někde uprostřed řady Tefrodů. Mladý muž byl černovlasý a měl velmi snědou pleť. Jeho asketický vzhled prozrazoval sílu a vytrvalost.

„Vypadá docela jinak než ostatní," poznamenal Rhodan. „Probuďte ho jako prvního."

Mladík dostal injekci a za okamžik otevřel oči. Měl je černé s fanatickým pohledem, jen mu žhnuly. Zvedl se na lůžku, rozhlédl se a zřejmě pochopil v jaké je situaci. Opět si lehl a zamračeně se díval na Rhodana.

„Vy přece nejste Tefrod, kdo jste?“ zeptal se Rhodan.

„Jsem Hogar Menit,“ řekl mladík vzpurně. „Kdybychom nebyli zákeřně omámeni, nikdy by se vám nepodařilo nás přemoci.“

„Jste Anti, že? Proto měli naši mutanti takové potíže. Proč se paktujete s Tefrody, kteří jsou nepřáteli naší galaxie?“

„Odmítám výpověď,“ prohlásil zajatec.

Rhodan se na něj ještě jednou podíval a šel dál. Věděl, že Anti nebude mluvit dokud bude přesvědčen, že právo je na jeho straně.

„Vyslechnu zajatce později,“ řekl šéflékaři a vrátil se na můstek CRESTU III. Dověděl se aspoň, proč se Gucky nemohl teleportovat. Antiové měli schopnost bránit teleportaci, teprve když byl Anti uspán mohl Gucky opět využít své mimořádné schopnosti.

Službu konající důstojník již na Rhodana čekal a ohlásil, že Heinhoffova skupina se setkala s Guckym, Kuttner byl zavázán mlčením a odletěl domů, při prohlídce stanice byly objeveny sklady falešných bankovek a kapitán ALDABONU se ptá, zda jeho loď je ještě zapotřebí.

„ALDABON už nepotřebujeme,“ řekl Rhodan. „Tlumočte Rasathovi můj rozkaz, aby se vrátil na Zemi a hlásil se u Mory Abroové-Rhodanové. Heinhoffova skupina a Gucky se mohou vrátit na svou základnu, náš výsadek se už o všechno postará.“

Operace byla skončena a Rhodan si konečně mohl odpočinout. Aspoň si to myslel.

✧ ✦ ✧

Čtyřiadvacet hodin komando píď po pídi prozkoumávalo dobytou stanici Tefrodů. Odborníci se pokusili navázat spojení s Mistry ostrovů pomocí objevených vysílaček, ale bezúspěšně. Obrazovky zůstávaly tmavé, nikdo se neozýval. Přitom bylo nepochybně zjištěno, že jde o směrované hypervysílačky, umožňující spojení s mlhovinou Andromeda. Jejich antény byly rozmístěné na nejvyšších vrcholcích Bouřných hor.

Bylo také zjištěno, že stanice sloužila jako zásobárna pro další základny. Bohužel se nedalo zjistit, kde tyto základny leží. Rhodan vydal rozkaz, aby stanice byla uvedena do provozuschopného stavu a také transmiter aby byl opraven.

Heinhoffova základna byla rozebrána a spolu s komandem dopravena do CRESTU III.

Potom byla svolána štábní porada s přizváním některých dalších vysokých důstojníků a vědců. Gucky seděl mezi Wuriu Senguem a André Noirem, dvěma mutanty „na dovolené“, a tvářil se nadmíru pyšně.

Rhodan podal shrnující zprávu o operaci a neopomenul zdůraznit, že to byl Gucky, kdo první vyslovil podezření, že na Jagu II je základna Tefrodů. Přítomní zdvořile zatleskali myšobovi a on se pyšně ukláněl na všechny strany.

Potom Rhodan přešel k výsledkům operace. „Transmiter byl zničen Guckym při pokusu zadržet Mistra ostrovů a duplikátor byl vyhozen do povětří komandem tefrodských robotů. Není to žádné neštěstí, ale připravilo nás to o některé cenné informace, které jsme mohli získat. Naštěstí však komando nadporučíka Heinhoffa zabránilo úplné destrukci stanice protože zničilo komando robotů, které ji mělo vyhodit do povětří.“

Ke slovu se přihlásil Heinhoff. „Chtěl bych se ještě vrátit ke zničenému duplikátoru, protože se na něj Gucky ptal. Odborníci zjistili, že šlo o úplně nový přístroj.“

„Právě, o to jde,“ zakřičel Gucky. „Ten nebyl postaven v Mléčné dráze, ale byl sem dopraven z Andromedy. A protože velký mezigalaktický transmiter kontrolujeme, je jasné, že sem byl z Andromedy dopraven jinou cestou. Celý přístroj je obrovský, skoro sto metrů vysoký a v průměru má dvě stě metrů. I jednotlivé díly jsou příliš velké na to, aby byly dopraveny menšími loděmi. Z toho plyne jediný možný závěr - Mistři ostrovů nepotřebují k překonání vzdálenosti mezi galaxiemi transmiter, disponují i jinými prostředky. Nemusím vám vysvětlovat, co to pro nás znamená.“

Rozhostilo se mlčení, které přerušil až Rhodan.

„Pokud je tomu tak, potom musíme konstatovat, že naše těžkosti teprve začínají. Hrozí nám invaze takového rozsahu, o kterém se nám dosud ani nesnilo. Mistři ostrovů nás nepochybně chtějí pokořit. Byla doba, kdy nás patrně mohli zničit, ale neudělali to. Jim jde o to, dokázat nám, že jsou mocnější. Zdá se, že pro nejbližší budoucnost bude nejdůležitější psychologie. Musíme pochopit motivy jejich jednání, abychom je mohli předvídat.“

„Co přinesly výslechy zajatců?“ zeptal se jeden z důstojníků.

„Zatím téměř nic. Klíčovou postavou se mi zdá jistý Menit, jeden z Antiů, které Tefrodi nějakým způsobem získali ke spolupráci. Zatím si však vytrvale hraje na hloupého. Pokud nemáte další otázky, končím poradu. Odstartujeme během hodiny. Kurs - Země.“

Sotva se CREST III vrátila na Zemi, Gucky se teleportoval do Mercantova bytu, kde stále ještě stál, teď už napůl uschlý, stromek.

„Neruším, starý příteli?“

„Ty nikdy, maličký. Zprávu už mám na stole: Tvé podezření se potvrdilo v plném rozsahu a ty jsi určitě dobyl stanici také úplně sám, že? Dělali ostatní vůbec něco?“

„Něco ano, ale málo,“ řekl velkoryse myšob. „Musím uznat, že Heinhoffovo komando a Rhodanův výsadek byly na úrovni. Nemohli za to, že já už jsem všechno zvládl sám, tedy skoro všechno.“

„Ale Mistr ostrovů ti unikl, ne?“ zeptal se Mercant.

„To nebyla moje chyba,“ bránil se Gucky. „Měl individuální štít, co jsem mohl dělat? Však já ho dostanu!“

Mercant pokýval hlavou a raději změnil téma. „Mám tě pozdravovat od Mory. Kdybys měl zase nějaký problém a Rhodan jako obyčejně neměl čas, máš jít rovnou za ní. Zdá se mi, že je do tebe zamilovaná.“

„To se teda musím mít na pozoru,“ řekl Gucky a zašklebil se. „Kdyby na to Rhodan přišel, tak mě seřeže. Lidi jsou opravdu komičtí. Dovedeš pochopit, proč kvůli takovým věcem tak vyvádějí?“

Mercant se dlouze zadíval na svého malého přítele a pak řekl: „Ne, opravdu ne.“ Zároveň však zablokoval přístup ke svým myšlenkám.

To však nemusel, protože Guckyho zajímalo něco úplně jiného.

„Neoslavíme Silvestra? Vůbec jsem na to neměl čas,“ řekl myšob.

„A já náladu,“ přidal se Mercant. „Tak to teď doženeme. Mám pro tebe překvapení.“

Mercant na okamžik zmizel v sousední místnosti a vrátil se s podnosem, na kterém stály dvě orosené láhve, dvě sklenice a nádoba s ledem.

„Mrkvová šťáva,“ nadšeně zvolal Gucky. Mercant se spokojil šampaňským.

„Šťastný nový rok 2405!“ řekl Mercant a přiťukl si s Guckym.